അദ്ധ്യായം 56. അമ്പത്താറാമധ്യായം

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation

JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014

URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

56 മലബാറിലെ ചില കവികൾ 1
1 വെള്ളാനശ്ശേരി വാസ്സുണ്ണിമൂസ്സത് (1030–1089) 2
2 ശ്രീപാദാദികേശപഞ്ചാശികയും മായാസ്തവവും 3
3 സാരൂപ്യസാമ്രാജ്യം 4
4 മാനവിക്രമ സാമൂതിരിമഹാരാജചരിതം 5
5 വൃത്തരത്നമാല 6
6 ഭാഷാകൃതികൾ 7
7 ഒരു മുക്തകം 8
8 കെ.വി.അവിനാശിഎഴുത്തച്ഛൻ (1039–1084) 9
9 കപ്പടത്തു ശങ്കരമേനോൻ (1029–1104) 10
10 തേലപ്പുറത്തു നാരായണൻനമ്പി (1051–1099) 11
11 മണ്ണന്തല നീലകണ്ഠൻമൂസ്സത് (1043—1121) 12
12 എം. കുഞ്ഞൻവാരിയർ (1047—1118) . 13
13 ശ്രീരാമവർമ്മവിജയം 14
14 ദക്ഷിണയാത്ര 15
15 ജനകോപദേശം 16
16 കൃഷ്ണാട്ടം 17
17 കെ. സി. നാരായണൻനമ്പിയാർ (1048—1097) 18
18 ചക്കീചങ്കരം നാടകം 19
19 ഇന്ദുലേഖാനാടകം 20
20 കല്യാണീകല്യാണം 21
21 കടത്തനാട്ടു കൃഷ്ണവാരിയർ (1043–1111) 22
22 ഭാഷാരാമായണചമ്പു 23
23 സീമന്തിനീചരിതം 24
24 കോളിയോട്ടു മാധവവാരിയർ 25
25 മീത്തലമഠം ശങ്കരവാരിയർ (1015–1056) 26
26 നീലഞ്ചേരി ശങ്കരൻനായർ (1050–1109) 27
27 കട്ടമത്ത് കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ് (988–1060) 28
28 ദേവീമാഹാത്മ്യം 29
29 കപോതസന്ദേശം 30
30 വ്യാസോൽപത്തിസംക്ഷേപം 31
31 ഒരു ഭാഷാശ്ലോകം 32
32 കട്ടമത്തു ചെറിയ രാമക്കുറുപ്പ് (1022–1081) 33
33 രുക്മിണീസ്വയംവരം 34
34 സീതാസ്വയംവരം 35
35 ആട്ടക്കഥകൾ 36
36 കട്ടമത്തു കുഞ്ഞിക്കേളുക്കുറുപ്പ് (1038–1090) 37
37 കട്ടമത്തു കുഞ്ഞമ്പുക്കുറുപ്പ് (1032–1086) 38
38 ഒരു ഭാഷാശ്ലോകം 39
39 കട്ടമത്തു കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് (1056–1119) 40
40 കാളിയമർദ്ദനം 41
41 സംഗീതനാടകങ്ങൾ 42
42 ബാലഗോപാൽ ആട്ടക്കഥ 43
43 കിളിപ്പാട്ടുകൾ 44
44 അമൃതരശ്മി 45
45 മൂകാംബികാകടാക്ഷമാല 46
46 യോഗവാസിഷ്ഠം 47

56

മലബാറിലെ ചില കവികൾ

1 വെള്ളാനശ്ശേരി വാസ്സുണ്ണിമൂസ്സത് (1030–1089)

ജനനവും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും

തെക്കേ മലബാറിൽ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി 11-ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ തീവ്രമായി പ്രയത്നിച്ച മൂന്നു പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളാണ് വാസുണ്ണിമൂസ്സത്. മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാനും പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മാവുമായിരുന്നു മറ്റു രണ്ടുപേർ. അവർ മൂന്നുപേരും പല വിഷയങ്ങളിൽ സഹപ്രവർത്തകന്മാരായിരുന്നു. വെട്ടത്തുനാട്ടിൽപ്പെട്ട പൊന്നാനിത്താലൂക്കിൽ കുറ്റൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു വെള്ളാനശ്ശേരി എന്നൊരില്ലമുണ്ടു്. ആ ഇല്ലത്തിൽ ദാമോദരൻമൂസ്സതിന്റേയും ഉണ്ണിമായ മനയമ്മയുടേയും പുത്രനായി നമ്മുടെ ചരിത്രനായകൻ 1030-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 10-ാംനു മൂലം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മൂസ്സതിന്റെ കുടുംബം സമ്പൽക്ഷയംകൊണ്ടു സങ്കടമനുഭവിച്ചു വന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. കോപ്പറമ്പത്തു പാലയ്ക്കൽ കൃഷ്ണൻനായർ എന്നൊരാൾ നിലത്തെഴുത്തും കുട്ടിവായനയും പഠിപ്പിച്ചു. ഉപനയനം കഴിയുന്നതുവരെ മറ്റൊന്നും അഭ്യസിച്ചില്ല.

ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം

സമാവർത്തനാനന്തരം കവി തന്റെ അമ്മാവൻ വാസുദേവൻമൂസ്സതു നടത്തിവന്ന കഥകളിയോഗത്തിൽ ചേർന്നു കിർമ്മീരവധത്തിലേയും നരകാസുരവധത്തിലേയും ലളിത, ബാലിവിജയത്തിലെ നാരദൻ മുതലായ വേഷങ്ങൾ കെട്ടി ഒരു നല്ല നടനെന്നു വിഖ്യാതി നേടി. 1045-ൽ തിരുവില്വാമല ശങ്കുണ്ണിനമ്പീശന്റെ കീഴിലാണ് കച്ചകെട്ടി കൈയും മെയ്യും സ്വാധീനമാക്കിയത്. 1047 വരെ അങ്ങനെ അഭിനയവിദ്യയുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. അപ്പോഴാണ് തൃപ്രങ്ങോട്ടു കിഴക്കേപ്പുല്ലത്തു മൂസ്സതന്മാരുടെ ഇല്ലത്തിൽ ഒരു കളിക്കായി പോവുകയും അവിടെവച്ചു "ദ്വിത്ര്യംഗുലപരീണാഹജിഹ്വാചലനഭീരവഃ" ഇത്യാദി ശ്ലോകം കുഞ്ഞുണ്ണിമൂസ്സതിന്റെ മുഖത്തുനിന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തതു്. അതോടുകൂടി വാസുണ്ണിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വലിയ പരിവർത്തനം സംഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം വീണ്ടും വിദ്യാർത്ഥിയായി കുഞ്ഞുണ്ണിമൂസ്സതിന്റെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതം പഠിച്ചുതുടങ്ങി. രണ്ടു കൊല്ലക്കാലത്തേക്കേ ആ പഠിത്തം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിച്ചുള്ളുവെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുതന്നെ അടിയുറച്ച വ്യുൽപത്തി സിദ്ധമായി. പിന്നീടു നാലുകൊല്ലം തൃക്കണ്ടിയൂരിനു സമീപമുള്ള കോടീരി ഇല്ലത്തു മാധവൻ നമ്പൂരിയോടു് അലങ്കാരവും മറ്റും അഭ്യസിച്ചു. അനന്തരം ആ അഭ്യാസത്തിനു പൂർത്തിവരുത്തിയതു സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ടായിരുന്നു.

അനന്തരജീവിതം

അത്രയുമായപ്പോൾ അന്നു വെട്ടത്തു നാടു സബ്ജഡ്ജിയായിരുന്ന ഉള്ളാട്ടിൽ അച്യുതൻനായരുടെ പരിചയം സമ്പാദിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ സംസ്കൃതാധ്യാപകനായി

ത്തീർന്നു. കാര്യമായി പഠിപ്പിച്ചതു അച്യുതൻ നായരുടെ ഭാര്യാസഹോദരിയുടെ പുത്രിയായ പരുവക്കാട്ട് അമ്മുക്കുട്ടിയമ്മയെയായിരുന്നു. അമ്മുക്കുട്ടിയമ്മ ഗോഗ്രഹണം മണിപ്രവാളമെഴുതി ഒരു കവയിത്രി എന്ന നിലയിൽ പില്ക്കാലത്തു യശസ്വിനിയായി. 1055-ാമാണ്ടോടുകൂടി വാസുണ്ണിമൂസ്സതു കുറ്റൂരുള്ള സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോന്നു. അവിടെ ഒരു മലയാളം പ്രാഥമികവിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ച് അതിൽ ജയിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചു; ആ വിദ്യാലയം പിന്നീട് ഒരു സംസ്കൃതപാഠശാലയായി വികസിപ്പിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥിചിന്താമണി എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ പേരു്. 1062-ൽ വിജ്ഞാനചിന്താമണി എന്ന പത്രം ആരംഭിച്ച് അതിൽ സംസ്കൃതമയൂഖമെന്നും കേരളമയൂഖമെന്നും രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും സംസ്കൃതമയൂഖത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിലും കേരളമയൂഖത്തിൽ മലയാളത്തിലും ഗദ്യപദ്യലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അച്ചടിപ്പിച്ചതു കുന്നംകുളം അക്ഷരരത്നപ്രകാശിക അച്ചുക്കൂടത്തിലായിരുന്നു. അത് അന്നു കുഞ്ഞുണ്ണീമൂസ്സതിന്റെ കീഴിൽ വ്യാകരണം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മാവിന്റേയും തന്റേയും നേതൃത്വത്തിൽ സമാരംഭിച്ച സാരസ്വതോദ്യോതിനീസംഘത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലാണ് പ്രചരിപ്പിച്ചതു്. ഭരതപ്പിഷാരടി എന്നൊരു പണ്ഡിതന്റെ ചുമതലയിലായിരുന്നു പ്രസിദ്ധീകരണം. മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിനുമേൽ രണ്ടു കൊല്ലത്തേക്ക് അതു മുടങ്ങിപ്പോയി. പിന്നീടു നമ്പിതന്നെ പത്രത്തിന്റെ എല്ലാ ചുമതലയും കൈയേറ്റു. വിജ്ഞാനചിന്താമണി കൊണ്ടു കേരളത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും ആദ്യകാലത്തു സിദ്ധിച്ച ഉത്തേജനം സാമാന്യമല്ല. തത്സംബന്ധമായ ബഹുമതിയിൽ ഒരംശത്തിന് അതിന്റെ പ്രഥമപ്രവർത്തകനായ വാസുണ്ണിമൂസ്സതും പാത്രീഭവിക്കുന്നു. സാഹിത്യരത്നാവലി എന്ന പേരിൽ പട്ടാമ്പിയിൽനിന്നു കുറേക്കാലം പ്രചരിപ്പിരുന്ന സംസ്കൃതഗ്രന്ഥമാലയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും അദ്ദേഹം പുന്നശ്ശേരിനമ്പിയുടെ സഹചാരിയായി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇതരപ്രവർത്തനങ്ങൾ

ചരിത്രനായകനു വൈദ്യത്തിലും ജ്യോതിഷത്തിലും സാമാന്യം നൈപുണ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ വിഷയങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. സ്വദേശത്തു് ആരോഗ്യചിന്താമണി എന്ന പേരിൽ ഒരു വൈദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചു. 1077-ൽ ആ വൈദ്യശാലയിൽ സമ്മേളിച്ച സഭയാണ് പിന്നീട് ആര്യവൈദ്യസമാജമായി പരിണമിച്ചതു്. തന്റെ വിദ്യാലയത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തി ഒരു മധ്യമപാഠശാലയാക്കി ഇതരസംസ്കൃതപാഠശാലകൾക്കു മാതൃകയായി ശോഭിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിനു പരിപോഷണം നല്കി. 1074 മുതൽ 1078 വരെ പല മരാമത്തുപണികൾ നടത്തി ഇല്ലവും അതോടടുത്ത 'പേരില്ലാത്തപ്പൻ' എന്ന പരദേവതാക്ഷേത്രവും നവീകരിച്ചു. കൊല്ലന്തോറും ധനു 1-ാംനു മുതൽ 12-ാംനു വരെ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവം ആഘോഷിച്ച് അതിനോടു അനുബന്ധിച്ച് ഒരു കവിസമ്മേളനവും നടത്തി. 1085-ൽ കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പ്രസ്തുതപാഠശാലയിൽവെച്ച് ഒരു വിദ്വത്സമ്മേളനവും നിർവഹിച്ചു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പല വൻകാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം സാധിച്ചതു് ഉത്സാഹശക്തി ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. 1089-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 3-ാംനു വാസുണ്ണിമൂസ്സതു കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. റ്ററ്റാനസ് (Tetanus) എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്ന വ്രണായാമരോഗം അദ്ദേഹത്തെ കുറേക്കാലമായി ബാധിച്ചിരുന്നു.

> "കത്തുന്നു വസ്തുമുഖമാസകലം കലാശ-
> മെത്തുന്നമാതിരി ഹരേ! കരുണാപയോധേ!
> തത്തുന്ന താവകകൃപാകലിതാവലോക-
> മെത്തുന്നതാകിലകലും നിഖിലാമയം മേ"

എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം അതിനെപ്പറ്റി വിലപിക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മരണത്തിനു കാരണം കാലിന്മേൽ ഒരു മുള്ളുകുത്തി അതു പഴുത്തതാണ്. 1096-ാമാണ്ടു കർക്കടകമാസം 16-ാംനു നൂറാമത്തെ വയസ്സിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവ് അന്തരിച്ചതു്.

കൃതികൾ

മൂസ്സതിനു സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ഒന്നുപോലെ അനർഗ്ഗളമായും അനായസമായും ആകർഷകമായും കവനം ചെയ്യുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ഗദ്യമെഴുത്തിലും അദ്ദേഹം പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്നില്ല. (1) ശ്രീപാദാദികേശ പഞ്ചാശിക, (2) ശ്രീമാനവിക്രമ സാമൂതിരിമഹാരാജചരിതം, (3) മായാസ്തവം, (4) സാരൂപ്യസാമ്രാജ്യം, (5) വൃത്തരത്നമാല, എന്നീ സംസ്കൃതകൃതികളും, (6) ജനരഞ്ജിനീവിജയം, (7) ഓണവൃത്തം, (8) തിരുമാസം എന്നീ ഭാഷാകൃതികളും നമ്മുടെ കവി രചിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ, (9) ജാനകി, (10) സരള എന്നീ രണ്ടു നോവലുകളും എഴുതീട്ടുണ്ടു്. (11) പലർക്കും അയച്ച പദ്യലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് കൃതിമാല. (12) പഞ്ചബോധത്തിന് ഒരു ഭാഷാവ്യാഖ്യാനവും എഴുതീട്ടുണ്ടു്. കുറുത്തപാറ ദാമോദരൻ നമ്പൂരിയായിരുന്നു കവിയുടെ പ്രധാന സാഹിത്യഗുരു.

2 ശ്രീപാദാദികേശപഞ്ചാശികയും മായാസ്തവവും

ഈ സ്തോത്രങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു ലക്ഷ്മീപരവും രണ്ടാമത്തേതു പാർവതീപരവുമാണ്. ശ്രീസ്തവത്തിൽ അൻപതും മായാസ്തവത്തിൽ അറുപത്തൊന്നും ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടു കൃതികളിൽനിന്നും യഥാക്രമം ഓരോ ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം.

> "ദൂരീകരോതു പരിതാപഭരം മദീയ-
> മൂരീകൃതാമിതകൃപാലഹരീവിനോദാ
> മായേ! സദാച്യുതമനഃ കതുകാംബുവർഷ-
> കാദംബിനീ തവ കടാക്ഷവിലാസലക്ഷ്മീഃ."

> "സരോരുഹവിലോചനം സരസിജാസനാരാധിതം
> സരീസൃപവിഭൂഷണപ്രമഥനോത്സുകാപാങ്ഗകം
> കരോതു ദുരിതക്ഷയം കരുണയാ മമാത്യദ്ഭുതം
> പുരാണപുരുഷപ്രിയം കിമപി വസ്തു മോക്ഷപ്രദം."

3 സാരൂപ്യസാമ്രാജ്യം

ഇതു് ആഴ്‌വാഞ്ചേരിമനയ്ക്കലെ രണ്ടു തമ്പ്രാക്കന്മാർ തലേന്നും പിറ്റേന്നുമായി മരിച്ചുപോയതിനെപ്പറ്റി എഴുതിയ ഒരു ചെറിയ ചമ്പുവാകുന്നു. കവിത വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു വിഷ്ണുസായൂജ്യംലഭിച്ച വൃത്താന്തം നാരദൻ ദേവേന്ദ്രനെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നതായാണ് കാവ്യവസ്തുവിന്റെ ഘടന. ഒരു ശ്ലോകം മാത്രം പകർത്താം.

> “സാമോദം വലമാനമന്ദപവമാനാചാര്യസഞ്ചാലിതം
> രങ്ഗേ നന്ദനനാമ്നി കോകിലകളാരാവേണ ഗീതാന്വിതം
> ചഞ്ചൽപല്ലവപാണിതാളമധുരം മന്ദാരവീരുന്നടീ-
> നൃത്യം വൃത്രരിപുർവിലോക്യ സഫലീചക്രേ
>   സഹസ്രാക്ഷതാം.”

4 മാനവിക്രമ സാമൂതിരിമഹാരാജചരിതം

മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാന്റെ അപദാനങ്ങളെ വർണ്ണിച്ച രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാകാവ്യമാണ് പ്രസ്തുതകൃതി. അപൂർണ്ണാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആ കാവ്യം തന്നെയാണ് മൂസ്സതിന്റെ വാങ്മയങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനയ്ക്ക് അർഹമായിട്ടുള്ളത്. ഒരു സർഗ്ഗം ചിത്രശ്ലോകഘടിതമാണ്. കവിയുടെ കലാകൗശലം താഴെ കാണുന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു സഹൃദയന്മാർക്കു സ്പഷ്ടമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും.

"ശ്രീകേരളാഭിധാ ഭാതി കാപി നീവൃന്മതല്ലികാ
ഭാർഗ്ഗവാനർഗ്ഗളപ്രോദ്യൽപ്രഭാവമുകുരസ്ഥലീ.

പായയിത്വാ പയസ്തസ്യ സന്താനാന്യന്തരാന്തരാ
ലാളയന്തീ പ്രിയാളിവ യാം പ്രാവൃദനുവർത്തതേ.

രാജതേ സുമനോരാജരംഭാചിന്താമണീയുതാ
സദാ സുരഭിഗോശ്രീകാ ശ്രീനാകനഗരീവ യാ.

യത്ര മന്ദാനിലോദ്ധൂ തമൗലയഃ പൂഗസഞ്ചയാഃ
ശ്ലാഘന്ത ഇവ താംബൂലവല്ലീസംശ്ലേഷജം സുഖം."

ഏട്ടൻതമ്പുരാൻ ഏറാൾപ്പാടായപ്പോൾ കരിമ്പുഴയ്ക്കു കൊട്ടിച്ചെഴുന്നള്ളത്തു നിർവഹിച്ച അവസരത്തെ കവി വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ളതാണ് അധോലിഖിതമായ ശ്ലോകം.

"ചചാര മാരുതസ്തത്ര ഹൈമകങ്കണഭൂഷിതഃ
അനുകവർന്നിവ ശ്രീമദ്യുവഭൂപാലസേവകാൻ."

താഴെക്കാണുന്നതു പടിഞ്ഞാറേ കോവിലകത്തിന്റെ വർണ്ണനമാണ്.

"ഏതാസാം രാജധാനീനാം തിരൂണാം പശ്ചിമാഭിധാ
യഥാ ശ്രുതീനാമൃക്ശാഖാ ശ്ലാഘാമത്യന്തമർഹതി.

യസ്യാസ്സാദൃശ്യമാപ്നോതി കഥം നാമാമരാവതീ
അശോകസംഗമഞ്ജൂഷഃ ശതമന്യുനിവാസഭൂഃ?
യത്സൗധാഗ്രജുഷോ ബാലാ വിലോക്യാധോഗതാൻ ഗജാൻ
മക്കുണാൻ പശ്യ പശ്യേതി മാതുഃ കർഷതി കഞ്ചുകം."

പൂനാനഗരത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകംകൂടി കുറിക്കാം.

"നാനാധനാധിപസമാനജനൈർവിരാജ-
മാനാമനാദൃതമഹേന്ദ്രപുരാഭിമാനാം
പൂനാമനാരതരസേന നിരീക്ഷമാണാ-
വേനാവിനാവചരതാമഭിതോഭിജാതൗ."

5 വൃത്തരത്നമാല

ഇതു വൃത്തശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. പ്രസ്തുതമാലയിൽ 13 രത്നങ്ങൾ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ലക്ഷണനിർവചനം ഗദ്യംകൊണ്ടും ഉദാഹരണപ്രദർശനം പദ്യംകൊണ്ടുമാണ് നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഗ്രന്ഥം ഇങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നു.

> "ശിഷ്യായ കവിതാപാണിഗ്രഹണായ യിയാസവേ
> ദാതവ്യേതി മയാ വൃത്തരത്നമാലാ വിരച്യതേ."

6 ഭാഷാകൃതികൾ

ജനരഞ്ജിനീവിജയം വയക്കര മൂസ്സതിന്റെ മനോരമവിജയംപോലെയുള്ള ഒരേകാങ്കനാടകമാണ്. കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചുവന്ന ജനരഞ്ജിനിയുടെ പ്രശസ്തിയെ അതിൽ കവി വിഷയീകരിക്കുന്നു. ഓണക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ നടക്കുന്ന ആഘോഷങ്ങളെക്കുരിച്ചു വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് ഓണവൃത്തം. അതിൽനിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം ചുവടേ ചേർക്കാം.

> “പറഞ്ഞാലൊരെള്ളോളമുള്ളിൽക്കടക്കി-
> ല്ലറിഞ്ഞിട്ടു ചെയ്യുന്നതോ പിന്നെയല്ലേ?
> അരഞ്ഞാളു തീർപ്പിച്ചു നല്കായ്കമൂലം
> കരഞ്ഞാളുമാടല്പെട്ടുന്തു കുമാരി.”

ഇന്ദ്രാണിയോട് ഓണത്തിന്റെ വിശേഷങ്ങൾ ഒരു തത്ത പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നതായാണ് കവിയുടെ ഭാവന. ആഴ്‌വാഞ്ചേരി മനയ്ക്കൽ ആഘോഷിച്ച ഒരു പന്ത്രണ്ടാം മാസത്തെപ്പറ്റി പരമേശ്വരൻ പാർവതിയെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതാണ് തിരുമാസം. അതിലെ ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് അസ്സൽ വെണ്മണിച്ഛായയുണ്ട്. നോക്കുക ഒരു ശ്ലോകം.

> “സ്വാധ്യായക്കിണ്ടി ഭാണ്ഡം കുട കുടവയറും കുന്നമല്പം കുഷണ്ടി-
> ച്ചുറ്റും ചുറ്റിപ്പിടിക്കും നരയുമൊരു കുറുംകുട്ടിയാം പൂണനൂലും
> ശുണ്ഠിത്തം കുത്തടിക്കുന്നൊരു മുഖരസവും ബ്രഹ്മതേജസ്സുമോല്യ-
> ന്നച്ഛൻനമ്പൂരിമാരെപ്പലരെയുമവിടെക്കണ്ടു കൊണ്ടാടിനേൻ ഞാൻ.”

മാസസ്സദ്യ കഴിഞ്ഞു സ്വഗൃഹങ്ങളിലേക്കു തിരിയെപ്പോകുന്ന അന്തർജ്ജനങ്ങളോടു തുണക്കാരായ നായർസ്ത്രീകൾ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

> “യാഹൈ, നല്ല പഴപ്രതോനടിയനി,
> യ്യാഹൈ, പഴംപള്ളയിൽ-
> ക്കൊള്ളാഞ്ഞിട്ടു വലഞ്ഞതെന്തു വിടകൊ-
> ണ്ടീടേണ്ടു കുഞ്ഞാത്തലേ?
> കുട്ടിക്കാവടിയന്റെ പെണ്ണിനു കുറേ
> പ്പഞ്ചാര, യാഹൈ, പഴ-
> ങ്കയ്യിൽക്കോരിയൊഴിച്ചതൊക്കെയവളാ-
> കാരിക്കുമമ്മാത്തലേ.’

മൂസ്സതിന്റെ നോവലുകളിൽ ’ജാനകി’യുടെ ആദ്യഭാഗങ്ങൾ കവനോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രസകരമായ ഒരു ഗദ്യശൈലി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിരുന്നു.

7 ഒരു മുക്തകം

സമുദ്രവർണ്ണനപരമായ ഒരു ശ്ലോകമാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

> “സുമിത്രാനന്ദനാസക്തമമും ഭൂപമവേക്ഷ്യ വാ
> അഥവാംഗുഷ്ഠകായം മാം സിന്ധുരാക്രോശതീദൃശം.”

മൂസ്സത് എന്തെഴുതിയാലും അതിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു ആസ്വാദ്യതയുണ്ടെന്നുള്ളതിന് ഈ ശ്ലോകവും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

8 കെ.വി.അവിനാശിഎഴുത്തച്ഛൻ (1039–1084)

ജീവിതചരിത്രം

അവിനാശി എഴുത്തച്ഛൻ തെക്കേമലബാറിൽ ചെർപ്പളശ്ശേരിക്കടുത്തുള്ള കരുമാനാംകുറിശ്ശിദേശത്തു കരുത്തിക്കടവത്തു വാഴയിൽ എന്ന ഭവനത്തിൽ 1039-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം പുണർതം നക്ഷത്രത്തിൽ ജാതനായി. അവിനാശിയുടെ പിതാവായ ചെല്ലു എഴുത്തച്ഛൻ ഒരു ജ്യോത്സ്യനായിരുന്നു. പ്രഥമഗുരുവായ അദ്ദേഹം ശിഷ്യന്റെ പതിനൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചുപോയി. പിന്നീട് എറിശ്ശേരി പുത്തൻ വീട്ടിൽ നാരായണപ്പണിക്കരോടു ചില കാവ്യങ്ങൾ പഠിച്ചതിനുമേൽ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയരുടേയും മറ്റും ശിഷ്യനായി സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യവ്യുൽപത്തി സമ്പാദിച്ചു. കാരമ്പള്ളി വലിയ കുഞ്ചുക്കുറുപ്പും ഒളപ്പമണ്ണ എം. പരമേശ്വരൻനമ്പൂരിപ്പാടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുരസ്കർത്താക്കന്മാരായിരുന്നു. 1067-ാമാണ്ടിടക്ക് എഴുത്തച്ഛൻ പാലക്കാട്ടു ഭാരതി ആപ്പീസിൽ ഒരു പരിഭാഷകനായിച്ചേർന്നു. ഹിന്ദുമത പ്രസംഗം എന്നൊരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ഹിന്ദുമതപരിഷ്കാരത്തെ വിഷയീകരിച്ചു പല ദിക്കുകളിലും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ഒറ്റപ്പാലം ഹൈസ്കൂളിൽ സീനിയർ മലയാളപണ്ഡിതരായി. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനാരോഗ്യംമൂലം ആ പണിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. ആയുസ്സിന്റെ അവശിഷ്ടമായ അംശം കാരമ്പള്ളിയിലും സ്വദേശമായ കരുമാനാംകുറിശ്ശിയിലുമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. 1084 കർക്കടകമാസം 14-ാംനു മരിച്ചു. പ്രമേഹമായിരുന്നു രോഗം.

കൃതികൾ

അവിനാശിയുടെ പ്രധാന സംസ്കൃതകൃതികൾ (1) ശ്രീ മൂകാംബികാസ്തോത്രവും, (2) ഗുരുവായുപുരേശസ്തവവുമാണ്. മൂകാംബികാസ്തോത്രം 'അ' മുതൽ 'ക്ഷ' വരെയുള്ള വർണ്ണങ്ങളിൽ യഥാക്രമം ആരംഭിക്കുന്ന നാല്പത്തെട്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുരുവായുപുരേശസ്തവത്തിൽ ഏഴു ദശകങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. കവി ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ ഒരു ഉറച്ച ഭക്തനായിരുന്നു. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ മൂകാംബികാസ്തോത്രത്തിൽനിന്നുദ്ധരിക്കാം.

> "ചാരുശാരദസരോജസോദരവിലോചനേ! ദുരിതമോചനേ!
> വേദസാരമണിദീപികേ! പികവിഡംബകാരിമധുരസ്വനേ!
> ദേവി! ദേവഗണപൂജിതേ! ജിതതടിൽപ്രഭേ! വിതര ശങ്കര-
> പ്രാണധാരണമഹൌഷധേ! തവ
> കടാക്ഷവീക്ഷണമിഹൈകദാ."

> "ഋക്സാമാദിസമസ്തനൈഗമവചസ്സാരോദകാന്തഃസ്ഥിതാ
> ദൃക്സാരള്യജിതാംബുജാ ബുധജനൈരാരാധിതാംഘ്രിദ്വയാ
> ശ്യാമാംഭോദകദംബദുന്തളതമിസ്രാന്ധീകൃതത്രീക്ഷണാ
> മൂകാംബാ ഹൃദി നിർവ്യളീകമചിരാദേവാസ്തു ദേവസ്തുതാ."

ഭാഷയിൽ പുഷ്പബാണവിലാസവും മേഘസന്ദേശവും തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചു. അവ പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. കിട്ടീട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ അത്ര നന്നായിട്ടുമില്ല. പുഷ്പബാണവിലാസ
മാണ് തമ്മിൽ ഭേദം. ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> "പാടീടിൽക്കർണ്ണരന്ധ്രത്തിനു ബത! കടുവായ്
> വന്നീടും വീണ; പിന്നെ-
> ത്തേടീടും മന്ദഹാസം പൊഴികിലവളഹോ!
> ചന്ദ്രികാ കൃഷ്ണവർണ്ണം;
> വാടീടും കണ്ണു കണ്ടാൽപ്പുതിയ കമലവും
> കാന്തി കാണുന്നനേര-
> ത്തീടേറും മിന്നലിന്നും പ്രഭ കുറയുമതി-
> ന്നില്ല സന്ദേഹമേതും."

കാളിദാസചരിതമെന്നും വൈഷ്ണവസ്തവമഞ്ജരിയെന്നും രണ്ടു കൃതികൾ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല. കാമദേവശകാരം. ഞാൻ, ഇന്നത്തെ ലോകം എന്നിവ ചെറിയ കൃതികളാണ്. അവയിൽ 'ഞാൻ' നന്നായിട്ടുണ്ടു്. അതിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ചേർക്കുന്നു.

> "ഞാനല്ല കണ്ടതുമറിഞ്ഞതുമോർത്തിടുമ്പോ-
> ളൂനം വരാതെയതിലൊക്കെയുമുൾക്കലർന്നും
> താനേ തെളിഞ്ഞു സകലത്തിനുമപ്പുറത്തും
> മാനംവെടിഞ്ഞു മരുവുന്നൊരു വസ്തുവാം ഞാൻ."

> "എന്നെത്തിരഞ്ഞു വഴിപോലെയറിഞ്ഞുവെന്നാൽ
> പിന്നെ പ്രമാദമവനില്ലവനില്ല ദുഃഖം,
> എന്നും നശിപ്പൊരുവനല്ലഹമാ വിശേഷാ-
> ലെന്നെപ്പറഞ്ഞുവരുമി'ങ്ങവിനാശി'യെന്നും."

9 കപ്പടത്തു ശങ്കരമേനോൻ (1029–1104)

ചരിത്രം

ശങ്കരമേനോൻ പാലക്കാട്ടു താലൂക്ക പള്ളത്തേരി അംശം കപ്പടത്തു് എന്ന ഭവനത്തിൽ 1029-ാമാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ പൂരാടം നാളിൽ ജനിച്ചു. മാതാവു് നാണിയമ്മയും പിതാവു് അതേ അംശത്തിൽ മണ്ണിൽ നാണുനായരുമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു കപ്പടത്തു് ഒരാശാന്റെ നിലയിൽ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മാക്കോത്തു കൃഷ്ണമേനോനാണ് ശങ്കരമേനോന്റെയും ഗുരു. അദ്ദേഹത്തിന്റെയടുക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയതു ജ്യേഷ്ഠനായ നാരായണമേനോനായിരുന്നു. അവരെപ്പറ്റി കവി കാശിമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

> “അല്പജ്ഞനായോരെന്നെശ്ശൈശവേ ഗുരുതങ്ക-
> ലർപ്പിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ച മഹാഭാഗൻ
> സർപ്പേന്ദ്രശായിയായ മാരുതഗേഹേശന്റെ
> നല്പദാംഭോജേ ലയിച്ചീടിന മമാഗ്രജൻ
> കെല്പോടുമനുഗ്രഹം ചെയ്തുകൊണ്ടെന്നുള്ളത്തി-
> ലെപ്പോഴും വിളങ്ങേണമതിനായ്ത്തൊഴുന്നു ഞാൻ.
> ചിത്രപത്തനവാസിയാകുമെൻ ഗുരുനാഥ-
> നുത്തമോത്തമൻ ശ്രീകൃഷ്ണാഭിധാനാലംകൃതൻ
> ശാസ്ത്രാർത്ഥതത്ത്വവേദിതൻചരണാംഭോരുഹ-
> മാർത്തി തീർത്തകതാരിൽ വിളങ്ങീടണം സദാ.”

1069-ാമാണ്ടു ചിറ്റൂർ അച്ചോത്തുവീട്ടിൽ അയിച്ചിയമ്മയെ വിവാഹംചെയ്തു. ഗുരുനാഥന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനുപുറമേ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, ശാമുമേനോൻ മുതലായവരുടെ സ്നേഹവും സമ്പാദിക്കുന്നതിന് ഇടവന്നതിനാൽ ശങ്കരമേനോൻ ഒരു നല്ല ഭാഷാകവിയായി കിളിപ്പാട്ടുകൾ രചിച്ചുതുടങ്ങി. ചിറ്റൂരുമായി ബന്ധമുള്ള കവികൾ ശുകഗാനനിർമ്മാതാക്കളായിത്തീരുന്നതു് അസാധാരണമല്ലല്ലോ. 1104-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 1-ാംനു വസൂരി ബാധിച്ചു പരേതനായി.

കൃതികൾ

(1) അരുണാചലമാഹാത്മ്യം, (2) കാശി മാഹാത്മ്യം, (3) ഹരിണാലയമാഹാത്മ്യം എന്നീ മൂന്നു കിളിപ്പാട്ടുകളും, (4) ശിവതത്ത്വസുധാനിധി എന്നൊരു വേദാന്ത ഗ്രന്ഥവും ശങ്കരമേനോൻ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. 1082-ാമാണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കാശിമാഹാത്മ്യത്തിൽനിന്നു ചില ഈരടികൾ ഉദ്ധരിച്ചു കവിതാരീതി കാണിക്കാം. പദ്മപുരാണത്തിൽ അന്തർഭൂതമാണ് മൂലം; അതിൽ അഞ്ചധ്യായങ്ങളും ആകെ 655 ശ്ലോകങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അരുണാചല മാഹാത്മ്യത്തിനു പിന്നീടാണ് അതിന്റെ നിർമ്മിതി.

> “ഘോരമായുള്ള വിന്ധ്യാകാന്താരം ബഹുനാൾകൊ-
> ണ്ടാറാത ദുഃഖത്തോടും ചെന്നുചേർന്നൊരുശേഷം
> ദോഷത്താൽ ചലിതമായുൽക്ഷിപ്തമായങ്ങതി-
> ഭീഷണമായ ലാംഗുലത്തോടു സമേതമായ്
> വിദ്രുതം മൃഗയൂഥവിമർദ്ദിയായീടുന്ന
> ശാർദ്ദൂലശായൂബഥത്താൽ സദാ നിഷേവിതം
> വാരണവീരനിനാദങ്ങളാൽച്ചിലേടത്തും
> ഭൈരവമഹിഷഹുങ്കാരത്താൽച്ചിലേടത്തും
> പാരമാകുലം വിശ്വഭീഷണം മഹാവനം.”

10 തേലപ്പുറത്തു നാരായണൻനമ്പി (1051–1099)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

കവി, കഥാകൃത്ത്, ഗ്രന്ഥവിമർശകൻ, പത്രപ്രവർത്തകൻ, ജ്യോത്സ്യൻ എന്നിങ്ങനെ പലനിലകളിൽ പ്രഖ്യാതനായ തേലപ്പുറത്തു നാരായണൻനമ്പി 1051 മീനമാസത്തിലെ സ്വാതിനക്ഷത്രത്തിൽ നാരായണൻ നമ്പിയുടേയും ഫറോക്കിനടുത്തുള്ള ചെറുവണ്ണൂർ ദേവകി ബ്രാഹ്മണിയുടേയും പുത്രനായി ജനിച്ചു. പ്രകൃതത്തിൽ നമ്പി എന്നതു് ഒരു സ്ഥാനപ്പേരല്ല. തെക്കേ മലബാറിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നമ്പീശന്മാർ തമ്മിൽ കാണുമ്പോൾ അവരുടെ നാമധേയത്തോടു ചേർത്തു നമ്പി എന്നു വിളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടു്. ഏറനാട്ടു തൃപ്പനച്ചി ഗ്രാമത്തിൽ തേലപ്പുറം എന്ന ഭവനത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം. മഞ്ചേരിയിൽനിന്നു് ആറേഴു നാഴിക പടിഞ്ഞാറാണു് തൃപ്പനച്ചി ഗ്രാമം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ നാരായണൻനമ്പി ഒരു നല്ല പണ്ഡിതനും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്നു. ആ നാരായണൻനമ്പി ധർമ്മഗുപ്തവിജയം എന്നൊരാട്ടക്കഥ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. അപ്ഫൻ രാമൻനമ്പി തദധികനായ ഒരു സംസ്കൃതജ്ഞനും ജ്യോതിർവിത്തുമായിരുന്നതിനു പുറമേ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിലും നിഷ്ണാതനായിരുന്നു. സാഹിത്യചിന്താമണി എന്ന മാസിക 1080-ൽ നടത്തിയതു രാമൻനമ്പിയും കവിയും കൂടിയായിരുന്നു. രാമൻനമ്പി 1099-ാമാണ്ടു കന്നിയിൽ തിരുവാതിരനക്ഷത്രത്തിലാണു് അന്തരിച്ചതു്. ആറാമത്തെ വയസ്സിൽ അമ്മ മരിച്ചുപോയി. കവി അച്ഛന്റേയും അപ്ഫന്റേയും സംരക്ഷണത്തിൽ വളർന്നു. അവർതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതത്തിലും ജ്യോതിസത്തിലും ഗുരുനാഥന്മാർ. 24-ാമത്തെ വയസ്സിൽ വള്ളുവനാട്ടുതാലൂക്കിൽ കരിമ്പുഴ പടിഞ്ഞാറേ പുഷ്പകത്തു നാരായണൻനമ്പീശന്റെ പുത്രി നങ്ങയ്യ ബ്രാഹ്മണിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ഒരു ഗണനീയനായ കവിയും ദൈവജ്ഞനുമായി വികസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അനന്തരജീവിതം

നമ്പി ആദ്യകാലത്തു ചില പ്രഭു ഗൃഹങ്ങളിൽ താമസിച്ചു് ആ ഗൃഹങ്ങളിലെ ബാലന്മാരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1075-നുശേഷം മഞ്ചേരിക്കോവിലകത്തു് അന്നു മണ്ണാർമല രാജാവായിരുന്ന അപ്പുക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ആശ്രിതനായി രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. മഞ്ചേരിക്കോവിലകത്തെ അഞ്ചാംമുറത്തമ്പുരാനാണു് മണ്ണാർമല എന്ന സ്ഥാനത്തിന്നവകാശി. 1080-ൽ പത്രപ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. സാഹിത്യചിന്താമണി എന്ന മാസികയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ആ മാസിക അപ്പുക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പട്ടാമ്പിയിൽനിന്നാണു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ഒരു കൊല്ലവും ഏതാനും മാസവുമേ അതു പ്രചരിച്ചുള്ളു. അതിനുമുൻപു തന്നെ നമ്പിയുടെ പാണ്ഡിത്യവും കവിത്വവും മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ഹൃദയത്തെ വശീകരിക്കുകയും ആ വിദ്വൽ പ്രിയൻ അവിടത്തെ ’സഹൃദയസമാഗമ’മെന്ന സമാജത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനും സമ്മേളിച്ചു സാഹിത്യസേവനം ചെയ്‌വാൻ സൗകര്യം നല്കുകയും ചെയ്തു. പുന്നശ്ശേരിനമ്പിയുടെ വിജ്ഞാന ചിന്താമണിമാസികയിൽ നമ്പി അക്കാലത്തു ധാരാളം സംസ്കൃതപദ്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അതിൽപ്പിന്നീടു് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ കോട്ടയ്ക്കൽ വച്ചു മഹാഭാരതം തർജ്ജമചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ നമ്പി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖകനായി മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം പ്രവൃത്തിനോക്കി. അന്നു് ഒരിക്കൽ നമ്പിക്കു് ഒരു കോർട്ടുകാര്യമായി സ്ഥലം വിടേണ്ടിവന്നപ്പോൾ തമ്പുരാൻ പി.വി. കൃഷ്ണവാരിയർക്കു്

> “നാരായണൻനമ്പുയെ നമ്പരിന്നായ്
> നേരായയച്ചിട്ടെഴുതാൻതുടങ്ങി;
> നാരായണൻ ചക്രമെടുത്തു ചാടു-
> ന്നോരാ സ്ഥലം വൃത്തവിചിത്രമത്രേ”

എന്നൊരു കത്തിൽ എഴുതിക്കാണുന്നു. അക്കാലത്തോടടുപ്പിച്ചാണു് കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ കവനോദയത്തിൽ കവി കല്യാണസൗഗന്ധികം ഖണ്ഡകാവ്യവും യയാതിചരിതം നാടകവും സ്വാത്മനിരൂപണം എന്ന വേദാന്തഗ്രന്ഥവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്.

1083 മുതൽ നിലമ്പൂർ അപ്പുക്കുട്ടൻതമ്പുരാനെന്ന മാനവിക്രമരാജാവിന്റെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അവിടെ താമസിച്ചു. അക്കാലത്താണു്, ആ പ്രഭു 1086-ൽ മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹായത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ പഠിച്ചു് അതിലും നല്ല അറിവു സമ്പാദിച്ചു ബങ്കിമചന്ദ്രചതോപാദ്ധ്യായന്റെ ചന്ദ്രശേഖരൻ എന്ന നോവലിനെ മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തതു്. 1086-നുമേൽ നാലു കൊല്ലത്തോളം കോട്ടയ്ക്കൽ പി.വി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ലക്ഷ്മീ സഹായം അച്ചുക്കൂടത്തിൽ ജോലി നോക്കി. അന്നു് ആ മുദ്രാലയത്തിൽ നിന്നു ധന്വന്തരി, ലക്ഷ്മീവിലാസം, ജന്മി, കവന കൗമുദി എന്നീ നാലു മാസികകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്നിരുന്നു. നമ്പിയുടെ അനേകം ലഘുകൃതികൾ കവനകൗമുദിയിൽ പ്രകാസിതങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്താണു് സുപ്രസിദ്ധമായ ധർമ്മപദം എന്ന ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥം ഭാഷാന്തരീകരിച്ചതു്. 1090-ൽ വീണ്ടും നിലമ്പൂരിൽ താമസം തുടങ്ങി. 1096-ൽ തൃശ്ശൂരിൽവെച്ചു് അന്തരിച്ച നിലമ്പൂർ വലിയരാജാവിന്റെ കുട്ടികളെ ഇംഗ്ലീഷും സംസ്കൃതവും പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു പണി. ആയിടയ്ക്കു രമേശചന്ദ്രകത്തന്റെ മാധവീകങ്കണം മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു. 1096-ലെ മാപ്പിളലഹളക്കാലത്തു് അവിടം വിട്ടു കോഴിക്കോട്ടു പുളിയമ്പറ്റ കുഞ്ഞി കൃഷ്ണമേനോൻ നടത്തിവന്ന മനോരമപ്പത്രത്തിന്റെ സഹപത്രാധിപരായി. പിന്നീട്ടു് അവിടെത്തന്നെ പ്രസിദ്ധ ബുദ്ധമതാനുയായിയായ സി. കൃഷ്ണന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രചരിച്ച മിതവാദിപ്പത്രത്തിന്റെ സഹപത്രാധിപരായിക്കൂടി. അതിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാധർമ്മപദം സഹായമായി ഭവിച്ചു. 1090-ാമാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ വസൂരിരോഗം നിമിത്തം കൃഷ്ണന്റെ ചേവായൂരുള്ള ബംഗ്ലാവിൽ വച്ചു വിശാഖംനാളിൽ നിര്യാതനായി. അങ്ങനെ ഒരു കാൽശതാബ്ദത്തോളം കാലം അദ്ദേഹം ഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും അവിജ്ഞാതവിശ്രമനായി സേവിച്ചു. ഒരു ജ്യോത്സ്യൻ എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹത്തിനു ജനമധ്യത്തിൽ സമുന്നതമായ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് ഈ ഭാഷകൾക്കു പുറമേ നമ്പി പാലിയിലും തമിഴിലും കൂടി സാമാന്യമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനായും അദ്ദേഹം ശോഭിച്ചു.

കൃതികൾ

(1) സ്വാഹാസുധാകരം, (2) ആർദ്രാപ്രബന്ധം, (3) കല്യാണസൗഗന്ധികം, (4) ശ്രീബുദ്ധൻ എന്നീ കാവ്യങ്ങളും, (5) യയാതിചരിതം, (6) സുമംഗലീചരിതം, (7) ശാർങ്ഗധരചരിതം എന്നീ നാടകങ്ങളും, (8) സ്വാത്മനിരൂപണം എന്ന വേദാന്തശ്ലോകാവലിയും, (9) ധർമ്മപദം, (10) ബുദ്ധമതദർപ്പണം, (11) ചന്ദ്രശേഖരൻ, (12) മാധവീകങ്കണം, (13) നീതിബോധകഥകൾ, (14) സുകുമാരി, (15) ആനന്ദപുരം, (16) വനജം എന്നീ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും നമ്പിയുടെ വാങ്മയസമുച്ചയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവകൂടാതെ അനെകം ഗദ്യപദ്യകൃതികൾ പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. മാപ്പിളലഹളക്കാലത്തെ ചില സംഭവങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ വനജം പിന്നീടു പ്രസിദ്ധീകരണാർഹമല്ലെന്നു തോന്നുകയാൽ പരിത്യജിച്ചു. സ്വാഹാസുധാകരവും ആർദ്രാപ്രബന്ധവുമാണു് ആദ്യത്തെ കൃതികൾ. നീതിബോധകഥകൾ ബുദ്ധമതസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. സാഹിത്യചിന്താമണിയിലും മറ്റും അദ്ദേഹം എഴുതിയ ചില ചെറുകഥകൾ സമാഹരിച്ചു പുസ്തക രൂപത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബുദ്ധമതദർപ്പണം ജിനരാജദേവന്റെ ഇംഗ്ലീഷുകൃതിയുടെ പരിഭാഷയാണു്. നമ്പി ആദ്യകാലത്തു് എഴുതിയ ഒരു ചെറിയ നോവലാണു് സുകുമാരി. ആനന്ദപുരം ഒരു സമുദായ വിഷയമായ നോവലാകുന്നു. ശാർങ്ഗധരചരിത്രം ഒരു സംഗീതനാടകമാണു്. സ്വാത്മ നിരൂപണത്തിൽ 156 ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതു തെങ്ങാളിമഠത്തിൽ രാമൻനമ്പിയാരുടെ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യയാതിചരിതവും ആ തമ്പുരാന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു രചിച്ചതാണു്. ”സൗജന്യാദിഗുണങ്ങളുടെ നിവാസഭൂമിയായ കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മ ഇളയതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ കല്പന പ്രകാരം നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നും വന്നുചേർന്ന വിദ്വാൻമാരുടെ ഈ സദസ്സു കേമംതന്നെ” എന്നു സൂത്രധാരൻ അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. യയാതിചരിതത്തിനു പിന്നീടെഴുതിയ സുമംഗലീചരിതം അതിനെക്കാൾ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. നമ്പിക്കു കഥാഘടനത്തിൽ പ്രശംസനീയമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുതയും ഈ ഘട്ടത്തിൽ അനുസ്മരണീയമാണു്. നമ്പിയുടെ സരളമായ കവിതാരീതി ഗ്രഹിക്കുവാൻ മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> “വല്ലാതുള്ള വലിപ്പമില്ലങ്ങനെ പറഞ്ഞല്ലോ
> ഭവാനോടുഞാൻ;
> പുല്ലാണെന്നു നടിച്ചു ഹന്ത! മനസാ മാന്യൻ മദീയാഗ്രജൻ;
> എല്ലാമിന്നു പൊറുത്തിടേണമറിവില്ലാതുള്ള
> പൈതങ്ങൾതാൻ
> വല്ലായ്മക്കൊരുമുക്കിലും ഗുരുജനം മെല്ലെ
> ക്ഷമിക്കില്ലയോ?”
>
> (കല്യാണസൗഗന്ധികം)

> “ഏറ്റം ജോലിയെടുത്തലഞ്ഞിവർ മെഴുക്കൊട്ടും
> പിരട്ടായ്കയാൽ
> നാറ്റം തൻമുടിയൊക്കെ നാലു പുറവും പാരിപ്പറപ്പിച്ചഹോ!
> ചേറ്റം മെയ്യിലണിഞ്ഞുകൊണ്ടൊരു
> പഴംപന്നാസ്സതാകംതുണി-
> ക്കീറ്റും ചുറ്റി വരുന്നിതീ നില നിരൂപിച്ചാൽ മഹാസങ്കടം.”
>
> (യയാതിചരിതം)

> “നാമൂഹിച്ചതു യുക്തമെന്നു സുമതേ! തോന്നുന്നു ദുഷ്ടേറിട്ടു-
> ന്നാ മൂന്നാളുകൾ വന്നിടുന്ന സമയം ദൈവേച്ഛയാൽ
> നിശ്ചയം
> ആമൂലാഗ്രമിതാ! വിറച്ചു തനുവിൽപ്പെൺകുട്ടി തങ്കം ഭയാൽ
> ധീ മൂർച്ഛിച്ചു വിഷണ്ണയായ്ജ്ജനകനെച്ചാരുന്നു
> ചാർവംഗിയാൾ.”
>
> (സുമംഗലീചരിതം)

11 മണ്ണന്തല നീലകണ്ഠൻമൂസ്സത് (1043—1121)

ജീവിതചരിത്രം

നീലകണ്ഠൻമൂസ്സതു കടത്തനാട്ടു കോവിലകങ്ങൾക്കു പടിഞ്ഞാറു മൂന്നു നാഴിക അകലെയുള്ള ഇരിങ്ങണ്ണൂരംശത്തിൽ മണന്തല ഇല്ലത്തു കേശവൻമൂസ്സിന്റേയും തിരുനാവായ കല്പകശ്ശേരി മൂസ്സതിന്റെ മകൾ ശ്രീദേവിമനയമ്മയുടേയും മൂത്ത പുത്രനായി 1043-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 9-ാംനു ജനിച്ചു.ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അത്യന്തം മേധാവിയായിരുന്ന തന്റെ മകനെ അച്ഛൻ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കിഴക്കേപ്പല്ലത്തു കുഞ്ഞുണ്ണിമൂസ്സതിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. അന്നു വെള്ളാനശ്ശേരിയും പുന്നശ്ശേരി നീലകണ്ഠ ശർമ്മാവും അവിടെ വ്യാകരണം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുറേക്കാലംകൊണ്ടു കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളിലും വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിലും നല്ല അറിവു കിട്ടി. തർക്കശാസ്ത്രവും സാമാന്യമായി അഭ്യസിച്ചു. വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം എന്നീ വിദ്യകൾകൂടി നിപുണമായി പഠിക്കുകയും അവകൂടി കാലാന്തരത്തിൽ ജീവികാമാർഗ്ഗങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി ഏതാനുംകൊല്ലം അവിടെവച്ചു പിപഠിഷുകളെ അലങ്കാരം, തർക്കം, വ്യാകരണം, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീടു കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റേയും മറ്റും ആശ്രിതനായിക്കൂടി. 1077-ാമാണ്ടു തലശ്ശേരി ബ്രണ്ണൻകോളേജിൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ വളരെക്കാലം ആ പണി നിർവഹിച്ചതിനുമേൽ വീണ്ടും സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി വൈദ്യവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. 1121-ാമാണ്ടു മേടമാസം 21-ാംനു മരിച്ചു. വൈദ്യരത്നം തൃപ്രങ്ങോട്ടു ശങ്കരൻ മൂസ്സതിന്റെ പുത്രി നങ്ങയ്യ മനയമ്മയെയായിരുന്നു വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നത്.

കൃതികൾ

നീലകണ്ഠൻമൂസ്സതു സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ഒട്ടുവളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധ്യേതാവായിരുന്ന കാലത്ത് എഴുതിയ ഒരു കൃതിയാണ് (1) കുമാരകണ്ഠാഭരണം. സ്വഗൃഹത്തിൽ സംസ്കൃതാധ്യാപകനായിരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ (2) നീലകണ്ഠശതകം. (3) ശ്രീരാമപഞ്ജരം, (4) വിജയവിംശതി മുതലായ സ്തോത്രങ്ങളും, (5) ശൃങ്ഗാരശൃങ്ഗകം എന്നൊരു ഖണ്ഡകാവ്യവും രചിച്ചു. കടത്തനാട്ടു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് സാഹിത്യസാരാവലി എന്നൊരു സംസ്കൃത പത്രിക പ്രചരിപ്പിച്ചത്. അതേകാലത്തുതന്നെ (6) ശബ്ദ ശാസ്ത്രക്രമം എന്ന ബാലവ്യുൽപത്തികാരകമായ ഒരു ചെറിയ വ്യാകരണഗ്രന്ഥവും, (7) ലഘുകൗമുദീപ്രകാശം എന്ന പേരിൽ ലഘുകൗമുദിക്ക് ഒരു ഭാഷാവ്യാഖ്യാനവുമെഴുതി. ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസേവനം ഭാഷയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് (8) രാമായണം എന്ന പേരിൽ ഒരാട്ടക്കഥയും, (9) അത്ഭുതരാമായണം ഭാഷാനാടകം, (10) കമലം എന്നൊരു നോവലും ഉണ്ടാക്കി. ബ്രണ്ണൻ കോളേജ് പണ്ഡിതരായിരുന്ന കാലത്തായിരുന്നു. (11) കല്യാണോദയം എന്ന മഹാകാവ്യത്തിന്റേയും, (12) കൃഷ്ണവർമ്മപ്രശസ്തി എന്ന ചമ്പുവിന്റേയും, (13) ഭൈമീഭൂപവിജയം എന്ന നാടകത്തിന്റേയും നിർമ്മാണം. അത്ഭുതരാമായണം പൂർത്തിയാക്കിയതും അവിടെ വെച്ചുതന്നെയാണ് കല്യാണോദയത്തിൽ ആകെ എട്ടു സർഗ്ഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഏഴാമത്തേതു ചിത്രസർഗ്ഗമാണ്.കടത്തനാട്ടു പോർളാതിരി കൃഷ്ണവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ജീവിത ചരിത്രമാണ് ഇതിവൃത്തം. (14) ശാസ്താവിനെപ്പറ്റി ധർമ്മ പ്രശാസ്തൃശതകം എന്നൊരു സ്തോത്രം 1085-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. (15) ആരോഗ്യസങ്കേതസങ്ഗ്രഹം, (16) ജാതികല്പം, (17) ഭാരതസാമ്രാജ്യം എന്നീ മൂന്നു കൃതികളും കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായുണ്ട്. ആര്യസങ്കേതസങ്ഗ്രഹം ഹിന്ദു മതതത്ത്വത്തെ അധികരിച്ചു രചിച്ചതാണ്. മൂസ്സതിന്റെ സംസ്കൃത കവിതയ്ക്കാണ് ഭാഷാകവിതയെക്കാൾ മെച്ചം. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ മാതൃക കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം.

> "ശ്ലഥനീലവിലോലസാന്ദ്രദീർഘ-
> പ്രചുരസ്നിഗ്ദ്ധസുഗന്ധികേശപാശം
> ശശിഖണ്ഡവിശേഷഖണ്ഡിഫാലം
> സ്ഫുരദിന്ദീവരകർണ്ണികാരനാസം;
>
> സ്മരകാർമ്മുകഹാസിസുന്ദരഭ്രൂ
> പ്രഹിതാപാങ്ഗവിലോളിതത്രിലോകം
> ധവളസ്മിതഭിന്നശോണദന്ത-
> ച്ഛദശോഭാജിതഹീരപദ്മരാഗം;
>
> കചകുംഭവിനിർജ്ജിതേന്ദ്രകുംഭി-
> പ്രഭുകുംഭം സുഭുജാലതാഭിരാമം
> സുഭഗോദരരാജിരോമരാജീ-
> ഗുണസംസൂചിതയൗവനപ്രകാശം."
>
> (ധർമ്മപ്രശാസ്തൃശതകം; വിഷ്ണുമായാവതരണം)

> "കാന്തേ! നിൻ കേശപാശത്തൊടു പടപൊരുതും
> കാളമേഘങ്ങൾ പോയീ
> സന്തസ്താപം തവാസ്യപ്രഭയുടെ ഗുണമോ-
> ർത്തുല്ലസിക്കുന്നു ചന്ദ്രൻ
> ചിന്തും നൈർമ്മല്യമൂലം നദികളുമധുനാ
> നിമ്നനംപോലെയായീ
> പന്തൊക്കും കൊങ്കയാളേ! ശരദൃതുസമയം
> വന്നതോർക്കുന്നതുണ്ടോ?"
>
> (അത്ഭുതരാമായണം)

12 എം. കുഞ്ഞൻവാരിയർ (1047—1118)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

തെക്കേ മലബാറിൽ പൊന്നാനിത്താലൂക്ക മേഴത്തൂരംശത്തിൽ മങ്കുളങ്ങര എന്ന ദേശത്തു മങ്കുളങ്ങര പടിഞ്ഞാറേ വാരിയത്തായിരുന്നു കുഞ്ഞൻവാരിയരുടെ ജനനം. തറവാടിന്റെ പഴയ പേർ മാരായമംഗലം എന്നാണ്. 1047 ഇടവമാസത്തിൽ പുണർതംനാളിലാണ് ജനനം. തൃത്താല ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു തെക്കോട്ടു ഗുരുവായൂർക്കുപോകുന്ന നിരത്തിൽക്കൂടി ഒരു നാഴിക ചെന്നാൽ മങ്കുളങ്ങരയായി. മാതാവു് മാധവിവാരസ്യാരും പിതാവു് ഇരട്ട ഇല്ലത്തെ ഒരു നമ്പൂരിയുമായിരുന്നു. ആ നമ്പൂരിയുടെ പൂർവന്മാരിൽ ഒരാൾക്കു ശുചീന്ദ്രപ്രത്യയത്തിനു വിധേയനായി രണ്ടു കൈയും തിളയ്ക്കുന്ന എണ്ണയിൽ മുക്കേണ്ടിവന്നു. ആ വഴിക്കാണ് ഇരട്ട എന്ന സംജ്ഞയുടെ ആഗമം. കുഞ്ഞൻവാരിയരുടെ യഥാർത്ഥ നാമധേയം ഉഴുത്തിരൻ (രുദ്രദാസൻ) എന്നായിരുന്നു. മങ്കുളങ്ങര വാരിയത്തുനിന്നു സുമാർ ഒന്നര നാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി വൈദ്യമഠം എന്നൊരു സുപ്രസിദ്ധമായ വൈദ്യഗൃഹമുണ്ടു്. ആ ഇല്ലക്കാർ അഷ്ടവൈദ്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരല്ലെങ്കിലും അവരെപ്പോലെതന്നെ ആയുർവേദ ചികിത്സയിൽ വിഖ്യാതന്മാരാണ്. ആ ഇല്ലത്തിലാണ് കുഞ്ഞൻവാരിയർ സംസ്കൃതവും വൈദ്യവും പഠിച്ചതു്. ആ വസ്തുത ദേവീസ്തവമാലികയിൽ കവി തന്നെ അധോലിഖിതമായ് പദ്യത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്.

> “ശ്രീമാടഭൂമീശപദോപസേവീ
> ശിഷ്യോ വിഭോർവൈദ്യമഠദ്വിജസ്യ
> എം. കുഞ്ഞനാമാ വിതനോതി ദേവീ-
> സ്തവാഖ്യമാലാമിഹ രുദ്രദാസഃ”

വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു് ഒരു കൊല്ലം ശുകപുരത്തു ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ ഭജിച്ചു. ഗുരൂപദേശത്തിനുപുറമേ ഗ്രന്ഥപാരായണം കൊണ്ടും സംസ്കൃതത്തിൽ ദൃഢമായ വ്യുൽപത്തി സമ്പാദിച്ചതിനു പുറമേ സമർത്ഥനായ ഒരു വൈദ്യനെന്നും പേരു കേൾപ്പിച്ചു.

അനന്തരജീവിതം

അനന്തരം വാരിയർ കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലെ ഒരു രാജകുമാരനെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു നിയുക്തനായി തൃപ്പൂണിത്തുറ താമസം തുടങ്ങി. അവിടെ വച്ചു് ഇക്കണ്ടത്തു കുഞ്ഞൻ വാരിയരുടെ അടുക്കൽനിന്നു തർക്ക ശാസ്ത്രം പഠിച്ചു. പിന്നീടു് അക്കാലത്തു കലക്ടരായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടു മാനവേദൻരാജാവിന്റെ പ്രഥമപുത്രനായ മുള്ളത്തു വിക്കരവെള്ളോടിയെ ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ആ രാജാവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഒരു കൊല്ലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. വീണ്ടും തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു പോയി അവിടത്തെ ഹൈസ്കൂളിൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായി. അതിനുമേൽ ഇരിങ്ങാലക്കുട, ഒല്ലൂർ, കുന്നംകുളം എന്നീ ഹൈസ്കൂളുകളിലും അതേ പണി നോക്കി. അങ്ങനെ പതിനാറു കൊല്ലത്തിനുമേൽ സർക്കാർസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു് ഒടുവിൽ അനാരോഗ്യംമൂലം 55 വയസ്സു തികയുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ ജോലിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. കാലക്ഷേപത്തിനുവേണ്ടി വീണ്ടും വൈദ്യവൃത്തിയിൽത്തന്നെ ഏർപ്പെട്ടു. ആദ്യം ചെറുതുരുത്തി ആയുർവേദവൈദ്യശാലയിൽ കുറേക്കാലം പണി നോക്കി; പിന്നീടു കോഴിക്കോട്ടു് ആര്യവൈദ്യശാലയിലും പത്തു കൊല്ലത്തിലധികം പ്രവൃത്തിയെടുത്തു. ഒടുവിൽ സ്വദേശമായ തൃത്താലയിൽത്തന്നെ ഒരു വൈദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചു വൈദ്യവൃത്തി നടത്തി. തൃപ്പൂണിത്തുറെ കൂടെക്കൂടെ പോകുകയും അവിടത്തെ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ വാത്സല്യപൂർവമായ സംസർഗ്ഗത്തിനു പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ശാലീനനും സഹൃദയധുരീണനും സംഭാഷണചതുരനുമായ അദ്ദേഹത്തിനു പരിചിതന്മാരെല്ലാം സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. 1118-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 14-ാംനു ഹൃദയസ്തംഭനംമൂലം യശശ്ശരീരനായി.

കുഞ്ഞൻവാരിയരുടെ ആദ്യത്തെ ഭാര്യ കരിമ്പുഴ പുതിയ വാര്യത്തു കുട്ടിവാരസ്യാരായിരുന്നു. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു ആ സംബന്ധം വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ടു ഗുരുവായൂർ വടക്കേപ്പാട്ടുവാരിയത്തെ അമ്മുക്കുട്ടിവാരസ്യാരെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ ദാമ്പത്യവും വിച്ഛിന്നമായി. മൂന്നാമത്തെ ഭാര്യ പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കിൽ കോങ്ങാടിനടുത്തുള്ള മുണ്ടൂർ വാരിയത്തു പാറുക്കുട്ടിവാരസ്യാരായിരുന്നു. ആ സ്ത്രീ വസൂരിയിൽ മരിച്ചതിനുമേൽ ദാരസംഗ്രഹം ചെയ്തില്ല.

കൃതികൾ

കുഞ്ഞൻവാരിയർ സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ഒന്നുപോലെ അക്ലിഷ്ടമധുരങ്ങളായ അനേകം കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാകവനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രശസ്യമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. അതു സ്വതന്ത്രകാവ്യങ്ങളിലും വിവർത്തിതകാവ്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സമസ്ഥിയിൽത്തന്നെ പ്രകടീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ (1) ശ്രീരാമവർമ്മവിജയം കാവ്യമാണ്. (2) ദേവീസ്തവമാലിക എന്നും ആ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം മേഴത്തോളംശത്തിലുള്ള കോടനാട്ടുമനയ്ക്കൽ പ്രതിഷ്ഠിതയായ കൊടിക്കുന്നത്തു ഭഗവതിയെപ്പറ്റി ഒരു സ്തോത്രം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1086-ലാണ് ആ സ്തോത്രത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം. അതു് അദ്ദേഹം കുന്നംകുളം ഹൈസ്കൂളിൽ പണ്ഡിതനായിരിക്കുമ്പോളായിരുന്നു. 1105-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ് ശ്രീരാമവർമ്മവിജയം അച്ചടിപ്പിച്ചതു്. (3) ഒടുവിലത്തെ കൃതിയായ മാന വേദചമ്പുവിന്റെ ഭാഷാനുവാദം 1115-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. (4) 1109-ലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രഭാഷാകാവ്യങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ ദക്ഷിണയാത്രയുടെ പ്രകാശനം, ഇവ കൂടാതെ, (5) ജനകോപദേശം, (6) ഒരു പ്രാർത്ഥന, (7) ഷഷ്ടിപൂർത്തി ഗാഥ, (8) ബാലകൃഷ്ണസങ്കീർത്തനം (കർണ്ണപർവരീതി), (9) വിശ്വംഭരവിലാസം, (10) കൊച്ചിക്കുള്ള മെച്ചം, (11) കനക ധ്വജോത്സവം ഓട്ടൻതുള്ളൽ, (12) ആര്യവൈദ്യശാലാജ്ജൂബിലിവിജയം, (13) ശ്രീമാന്ധാതൃശൈലേശ്വരീസ്തവം, (14) മുക്തിസ്ഥലവിലാസം, (15) ഉത്തരയാത്ര, (16) ശ്രീരാമഹരി എന്നീ കൃതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാങ്മയങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഒരു പിതാവു പുത്രിക്കു നല്കുന്ന ഉപദേശങ്ങളാണ് ജനകോപദേശം. സദാചാരപരമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും അസാന്മാർഗ്ഗികങ്ങളായ വെണ്മണിയുടേയും മറ്റും അംബോപദേശങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ പകലും രാവും പോലെയുള്ള അന്തരമുണ്ടു്. കൊച്ചി ഇക്കുഅമ്മത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിയാണ് ഷഷ്ടിപൂർത്തിഗാഥയിലെ വിഷയം. ബാലകൃഷ്ണസങ്കീർത്തനത്തിലും വിശ്വംഭരവിലാസത്തിലും ഗുരുവായൂരപ്പനെ സ്തോത്രംചെയ്യുന്നു. വിശ്വംഭരവിലാസം ഗീതിവൃത്തത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ശതകമാണെന്നു മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളു. മാന്ധാതൃശൈലേശ്വരി തിരുമാന്ധാംകുന്നിലെ ദേവിയാണ്. മുക്തിസ്ഥലവിലാസത്തിൽ കവി മൂക്കോല ഭഗവതിയുടെ അപദാനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നു. കനകധ്വജോത്സവം തൃപ്പൂണിത്തുറക്ഷേത്രത്തിൽ സ്വർണ്ണ ധ്വജം സ്ഥാപിച്ച അവസരത്തിൽ എഴുതിയതാണ്. ഉത്തരയാത്ര കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ ഉത്തരദേശസഞ്ചാരത്തെ വിഷയീകരിച്ചുള്ള ഒരു കൃതിയാകുന്നു. ഇനി മൂന്നുനാലു പ്രധാന കൃതികളെക്കുറിച്ചു സ്വല്പം വിസ്തരിക്കാം.

13 ശ്രീരാമവർമ്മവിജയം

ഇതു പത്തു സർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൊച്ചി രാജർഷി രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ അപദാനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു മനോഹരമായ മഹാകാവ്യമാണ്. അവിടത്തെ ഷഷ്ട്യ ബ്ദപൂർത്തിവരെ

യുള്ള ജീവിതചരിത്രം ഈ കാവ്യത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചി രിക്കുന്നു. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

> "യസ്യാസ്തു മധ്യേധികമുന്നതാഗ്രോ
> ജാഗർത്തി ഘണ്ടാഞ്ചിതസൗധ ഏകഃ
> യേന സ്വനാദൈർദ്ദിവിഷജ്ജനോപി
> വിജ്ഞപ്യതേ കാലകലാവിഭാഗാൻ."

(പ്രഥമസർഗ്ഗം)

> "യത്രാങ്ഗനാനാം നവരൂപലക്ഷ്മീ-
> ർന്നിത്യം ഹരത്യാശു മനാംസി യൂനാം
> ആസാം തു ചേതാംസി വിധൂതപാപാ
> പൂർണ്ണത്രയീശാംഘ്രിസരോജഭക്തിഃ."

(പ്രഥമസർഗ്ഗം)

> "കാഞ്ചിൽ പുനഃ സ്വജനനീകരുണാകടാക്ഷ-
> പാത്രായിതാമിഹ ചിരാജ്ജരഠാഞ്ച ശുദ്ധീം
> ആനായ്യമാതരമിവൈവ കൃതാദരോസൗ
> ഗംഗാക്ഷമാല്യപരിപൂതതനും വ്യതാനീൽ."

(ഷഷ്ഠസർഗ്ഗം)

14 ദക്ഷിണയാത്ര

ദക്ഷിണയാത്രയിൽ വിവിധവൃത്തങ്ങളിലായി 415 ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. കവി പാളയംകോട്ട, മധുര, സേതു, രാമേശ്വരം, ശുചീന്ദ്രം, കന്യാകുമാരി, തിരുവനന്തപുരം, കൊച്ചി, ഇരിങ്ങാലക്കുട, ഗുരുവായൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുകയും അവിടങ്ങളിലെ ദേവന്മാരെ വന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായ ചില കവികളെ സന്ദർശിച്ച വിവരവും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്തി ഈ കൃതിയേയും അനുവാചകന്മാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

“വഴിയിലിരുപുറത്തും നില്പൊരാ വേപ്പുവൃക്ഷ-
ച്ഛടയുടെ ഹരിതശ്രീവർണ്ണകാന്തിപ്രകർഷം
ചരമരവിമയൂഖം തട്ടി മിന്നുന്നനേര-
ത്തതുലരുചി വളർത്തും കാഴ്ചയൊന്നെത്ര രമ്യം!”

“ഇത്തിരുമുടിയും തിലകവുമിത്തിരിയോർക്കിൽസ്സിഖം
തരും മിഴിയും
കത്തിയ തീയെതിരാം മൂക്കുത്തിയൊഴുക്കും
ശുഭപ്രഭാതധരിയും
വഞ്ചിതഹരമതിധൃതി പുതുപുഞ്ചിരിയും
പൂർണ്ണചന്ദ്രസാദൃശ്യം
തഞ്ചിന തിരുമുഖവും പരമഞ്ചിത
സൗഭാഗ്യകാന്തികന്ധരയും
പൊങ്ങിട്ടമിരുമലകൾക്കിട തിങ്ങിയുദിക്കും
നവാർക്കബിംബമുടൻ
മങ്ങിടുമാറു കുചാന്തേ തങ്ങിലസിക്കും പതക്കരത്നമിതും

ആലോലവരണമാലാലീലോദഞ്ചൽകരാഞ്ചലപ്രഭയും
മാലോടു കുപ്പവോരെത്താലോലിപ്പോരഭീതിമുദ്രികയും.”
(കന്യാകുമാരീശ്വരീകേശാദിപാദം)

“അങ്ങോട്ടു പോകുമ്പൊഴുതെന്റെ പെട്ടി
സൂക്ഷിച്ചൊരാ വിപ്രഗൃഹം തദാനീം
പൂട്ടിക്കിടക്കുന്നു; വഴിയ്ക്കുനിന്നു
മോട്ടാർ വിളിക്കുന്നു; കുഴക്കിലായ് ഞാൻ.”

15 ജനകോപദേശം

ഇതിൽ 106 നല്ല ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം താഴെച്ചേർക്കാം.

“ഞാനോ മദീയവധുവിന്നറിവുള്ളതെങ്കി-
ലേനോനിവൃത്തി വരുവാനതുലപ്രയത്നം
മാനോന്നതീച്ഛയൊടു ചെയ്തു ചിരം; ഫലാപ്തി-
ഹീനോദ്യമത്വമതിലേറ്റധികം വിഷണ്ണൻ.”

“ചേലഞ്ചുമാറിതുവിധം ശിവയെ സ്തുതിച്ചും
നാലഞ്ചു നാളിനകമേ തുലയുന്ന ദേഹം

മാലങ്കരിക്കുമൊരുദിർന്നിലമെന്നുറച്ചും
കാലം കഴിക്കു മകളേ! പുകളേറെയുണ്ടാം.”

16 കൃഷ്ണാട്ടം

മാനവേദകൃതി മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്ക എന്നു ള്ളതു സാമാന്യകവികളെക്കൊണ്ടു് ഒരു പ്രകാരത്തിലും സാധ്യമല്ല. കുഞ്ഞൻവാരിയരുടെ ഈ കൃതിക്കു മറ്റേതു വിവർത്തിതഗ്രന്ഥങ്ങളോടും കിടനില്ക്കുവാൻവേണ്ട ഗുണ പൗഷ്കല്യമുണ്ടു്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പരിശോധി ക്കുക.

“വീര്യത്താൽ സർവശത്രുക്ഷിതിപരെ വിജയി-
ച്ചുള്ളൊരാ വിക്രമോർവീ-
പാലൻതൻ ഭാഗിനേയൻ ഹരികഥയിൽ മന-
സ്സാണ്ടൊരീ മാനവേദൻ
വർണ്ണിച്ചീടുന്ന വൃഷ്ണീശ്വരനുടെ ചരിതം
വിശ്വതാപം ഹരിപ്പാൻ
വിണ്ണോർഭാഷാപദംകൊണ്ടിതിൽ വിബുധജനം
തുഷ്ടിയേല്ക്കട്ടെ നിത്യം.”

“ഗോപാലർ തന്ന പുതുവെണ്ണ കരത്തിലേന്തി-
ക്കണ്ണുത്തിലപ്പുലിനഖാഭവിഭൂഷ ചാർത്തി
തെല്ലങ്കരിച്ച ചെറുപല്ലണിയും മുഖത്തു
മന്ദസ്മിതം പൊടിയുമങ്ങയെ ഞാൻ തൊഴുന്നേൻ.”

“സ്മരാസ്ത്രംകൊണ്ടേറ്റം പരവശത പൂണ്ടന്യവധുവിൻ
ഭുജാകാണ്ഡം ഭോഗിപ്രവരസുഭഗം തൻഗളതലേ
ദൃഢം ചുറ്റി; പോകാൻ തുടരുമസുവായുക്കളെയുടൻ
പണിപ്പെട്ടും നിർത്തുന്നതിനു മുതിരുന്നെന്നതുവിധം.”

ഈ ശ്ലോകങ്ങൾപോലെതന്നെ പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ ഗീ തങ്ങളും ഹൃദയംഗമങ്ങളാണു്.

17 കെ. സി. നാരായണൻനമ്പിയാർ (1048—1097)

ജനനം

വാസനാസമ്പന്നനായ നിമിഷകവി, ഫലിതമൂർത്തിയായ ഗദ്യകാരൻ, സരസനായ വാഗ്മി, ഊർജ്ജസ്വലനായ പത്രപ്രവർത്തകൻ, പരോപകാരിയായ സമുദായസേവകൻ എന്നിങ്ങനെ പല കക്ഷ്യകളിൽ പ്രഖ്യാതനായിരുന്ന ഇരുവനാട്ടു കെ. സി. നാരായണൻനമ്പിയാരെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഭാഷാഭിമാനികൾ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. വടക്കേ മലബാറിൽ മയ്യഴിപ്പുഴയ്ക്കു് ഇടത്തും വലത്തുമായി കിടക്കുന്ന രണ്ടു ദേശങ്ങളാണു് കടത്തനാട്ടും ഇരുവനാട്ടും. ഒരുകാലത്തു് ഇവയിൽ രണ്ടാമത്തെ നാട്ട് ഇരുവനാട്ടു നമ്പിയാരന്മാർ എന്ന പ്രഭുക്കന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നു. അവരിൽ ഒരു ശാഖയിൽപ്പെട്ടവരാണു് ‘കുറ്റേരി കേളോത്തു് അച്ഛൻ’ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടു കൂടിയ നാലുവീട്ടുനമ്പിയാരന്മാർ. കെ.സി. നാരായണൻ നമ്പിയാർ ഈ നാലുവീട്ടുകളിൽ ഒന്നായ കുന്നിന്മേൽത്തറവാട്ടിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. ധനാഢ്യമായിരുന്ന ആ കുടുംബം 1048-ൽ മരിച്ച ഒരു കാരണവന്റെ സ്വജനദ്രോഹം നിമിത്തം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട സിവിൽവ്യവഹാരത്തിന്റെ ഫലമായി അത്യന്തം ശോചനീയമായ ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽ അധഃപതിച്ചു. ആയിടയ്ക്കു് 1048-ാമാണ്ടു കർക്കടകമാസത്തിലെ അനിഴംനാളിലായിരുന്നു നമ്പിയാരുടെ ജനനം. കുന്നിന്മേൽഭവനത്തിലെ സ്ത്രീകളെ ഓരോ കാലത്തു കടത്തനാട്ടു രാജാക്കന്മാരിൽ പലരും പരിഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നമ്പിയാരുടെ മുത്തശ്ശിയുടെ അച്ഛൻ 1007-ൽ തീപ്പെട്ട കടത്തനാട്ടു തമ്പുരാനായിരുന്നു. 1055-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ ഇളമസ്ഥനത്തിൽ ഇരുന്നു തീപ്പെട്ട ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാനായിരുന്നു അമ്മയുടെ അച്ഛൻ. ആ തമ്പുരാന്റെ പ്രഥമപുത്രിയായിരുന്ന പാർവതിയമ്മയെ 1058-ൽ മരിച്ച ആയഞ്ചേരിക്കോവിലകത്തു മൂന്നാംമുറ രാമവർമ്മ തമ്പുരാൻ വിവാഹംചെയ്തു. അദ്ദേഹം അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രസിദ്ധനായ ദൈവജ്ഞനായിരുന്നു. അവരുടെ നാലാമത്തെ മകനായ കെ.സി. ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാൻ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്ത വസ്തുക്കളിൽനിന്നുള്ള ആദയംകൊണ്ടായിരുന്നു പ്രായേണ കുന്നിന്മേൽക്കാരുടെ കാലക്ഷേപം. ആ ഭവനത്തിനു സ്വല്പം തെക്കുള്ള പുലിക്കോട്ടുമഠം എന്ന ഗൃഹത്തിലാണു് നമ്പിയാർ ജനിച്ചതു്. കടത്തനാട്ടു് ഇളമസ്ഥാനക്കാർക്കു് പുറമേരി എന്നൊരു കോവിലകമുണ്ടു്. ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാന്നു് സുമുഖനും ഓജസ്വിയുമായ ദൗഹിത്രന്റെ പേരിൽ അപാരമായ വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പുറമേരിയിൽത്തന്നെയാണു് നമ്മുടെ കവി വളർന്നതു്.

വിദ്യാഭ്യാസം

നമ്പിയാരുടെ പതിനൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അച്ഛൻ മരിച്ചു. ഗുരുമുഖത്തുനിന്നു് വളരെയൊന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ അതിനുമുൻപും അതിൽപ്പിന്നീടും അദ്ദേഹത്തിനു് ഇടവന്നില്ല. കീഴലിൽവളപ്പിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ എന്ന ഒരു ജ്യോത്സ്യനാണു് എഴുത്തിനിരുത്തിയതു്. മുത്തച്ഛൻ മരിച്ചതിനുമേൽ അച്ഛൻ സ്വല്പകാലം ഒറ്റമലക്കോവിലകത്തും അതിൽപ്പിന്നീടു് ആറോട്ടുമഠത്തിലും താമസമാക്കി. എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ കോളിയോട്ടു മാധവവാരിയരുടെ അടുക്കൽ ഗണാഷ്ടകം പഠിച്ചു. അന്നുതന്നെ കവിതയിൽ ഭ്രമം തുടങ്ങി.

> “ആനത്തലവനായുള്ള ഗണനാഥനു വന്ദനം;
> അവലിങ്ങു നിവേദിക്കാം കവിതയ്ക്കു തുണയ്ക്കണം.”

എന്നും മറ്റും ചില നാല്ക്കാലികൾ കത്തിക്കുറിച്ചു. അതു് ഒൻപതാമത്തെ വയസ്സിലാണു്. അക്കാലത്തുതന്നെ ഗണാഷ്ടകത്തെ അനുകരിച്ചു് ഒരു നാണാഷ്ടകം ഉണ്ടാക്കി.

> “മുത്തശ്ശിക്കുള്ള വാത്സല്യമത്രയും നാണനപ്പയിൽ
> അത്ര മറ്റാരിലും നാസ്തി പുത്രന്മാരെന്നിരിക്കിലും.
>
> അമ്മയ്ക്കും കുഞ്ഞിയമ്മയ്ക്കുമമ്മാവന്മാർക്കുമങ്ങിനെ
> സമ്മതം സകലന്മർക്കും സമ്മാനങ്ങളുമങ്ങിനെ.”

ഈ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളും അതിലുള്ളതാണു്. അച്ഛനു മകനെ ഗണിതം പഠിപ്പിക്കണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അതു ഫലിച്ചില്ല. ഇംഗ്ലീഷിലും അപ്പർപ്രൈമറിക്ലാസ്സുവരെയേ പഠിച്ചുള്ളു. ഭാഗ്യശാൽ ഭാഷാപോഷണവ്യഗ്രനായ കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മ ഇളയതമ്പുരാന്റെ ദയാദൃഷ്ടി അക്കാലത്തു് ആ ബാലനിൽ പതിഞ്ഞു. ആ തമ്പുരാന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രിതന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടേയും കവികളുടേയും സാഹചര്യംകൊണ്ടു് ഒരുമാതിരി ലോകവ്യുൽപത്തി നേടുന്നതിനും കാവ്യാധ്വാവിൽ സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചാരംചെയ്യുന്നതിനും സാധിച്ചു. കവി തന്റെ ബാല്യകാലസ്മരണകളിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “പ്രൈമർ ഏതാണ്ടു മുഴുവനേ പഠിച്ചു. പക്ഷേ ഒന്നുകൂടി അധികം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു മറ്റൊന്നുമല്ല. പഠിക്കുംതോറും മറന്നുകളവാൻമാത്രമാണു്.” തന്റെ അക്കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു കന്യാകുമാരീപ്രാർത്ഥനയിൽ താഴെച്ചേർക്കുന്ന പ്രസ്താവനയും കാണ്മാനുണ്ടു്.

> “അച്ഛിന്നകീർത്തി കലരുന്ന കടത്തനാട്ടു-
> ള്ളച്ഛൻ മദീയനവനീപതി രാമവർമ്മൻ
> സ്വച്ഛന്ദമദ്ദിവി ഗമിച്ചൊരു കാലമീ ഞാൻ
> കൊച്ചൻ മഹാമടിയനിപ്പൊഴുമല്ലലാക്ഷി!
>
> എന്നാലുമമ്മയുടെ ചാരുകൃപാവിശേഷാൽ
> തന്നാലെതന്നെ മലയാളമതും പഠിച്ചു;
> പിന്നാലെ നല്ലുദയവർമ്മനൃപാലകന്റെ
> പിന്നാലെ കൂടിയൊരുമാതിരിയാക്കിവച്ചു.”
>
> “മാതൃപ്രിയം മനസി കണ്ടതുകാലമെന്റെ
> പൈതൃഷ്വസേയനുദയക്ഷിതിപാലകേന്ദ്രൻ
> ദാതൃത്വമോടിവനു വിദ്യ വിളിച്ചുതന്നു
> ധാതൃപ്രതാപമതുമിത്തിരിയസ്തമിച്ചു.”

എന്ന ഗോകർണ്ണപ്രാർത്ഥനയിലെ ഒരു ശ്ലോകത്തിലും ആ വസ്തുതയുടെ സൂചനയുണ്ടു്.

ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാനും കുട്ടാളി കുഞ്ഞിക്കമ്മാരൻനമ്പിയാരും

ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാൻ 1065-ൽ നമ്പിയാരെക്കൊണ്ടു് ഒരു മുദ്രാലയം വാങ്ങിച്ചു് അതിൽനിന്നു് 1066-ൽ ജനരഞ്ജിനി എന്ന പേരിൽ ഒരു പത്രം പുറപ്പെടുവിച്ച വിവരം ഞാൻ മറ്റൊരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്ഷണത്തിൽ നമ്പിയാർ. തമ്പുരാന്റെ ബഹിശ്ചരപ്രാണനായിത്തീർന്നു. അഞ്ചുകൊല്ലത്തോളം കാലം ആ മാസിക നല്ല നിലയിൽ നടന്നു. ആയിടയ്ക്കു് ഒന്നരമാസത്തോളം കാലം ചണ്ഡമാരുതാചാര്യരുടെ അടുക്കൽ തർക്കസംഗ്രഹം വായിച്ചു. ഉടനേ അതു തർജ്ജമ ചെയ്യുവാനുള്ള തിടുക്കമായി. അങ്ങനെ ആ ഉത്സാഹവും അവസാനിച്ചു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ തമ്പുരാൻ നമ്പിയാരെ തന്റെ കോവിലകത്തെ പ്രധാനകാര്യസ്ഥനായി നിയമിച്ചു. തന്റെ കാശിയാത്രയിൽ കൂടെക്കൊണ്ടുപോയി. കവനോദയം എന്ന പത്രഗ്രന്ഥം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതിന്റേയും സൂത്രധാരത്വം വഹിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ 1082-ൽ ആ പുണ്യശ്ലോകൻ അന്തരിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതസഹചാരിയായി കാലയാപനം ചെയ്തു. നമ്പിയാർക്കും തമ്പുരാന്റെ പേരിലുള്ള ഭക്തിക്കു് അതിരുണ്ടായിരുന്നില്ല.

> “സത്സാഹിതീവിദിതചിത്രചരിത്രനായ
> മത്സ്വാമിയാമുദയവർമ്മമഹീമഹേന്ദ്രൻ”

എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹത്തെ പല അവസരങ്ങളിലും പുകഴ്ത്തിയിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ പ്രതാപരുദ്രീയത്തിന്റെ രീതിപിടിച്ചു് ഉദയാലങ്കാരം എന്ന പേരിൽ ഒരലങ്കാരഗ്രന്ഥവും കവനോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. അതു സംപൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. ഇരുവനാട്ടു ചന്ത്രോത്തുതറവാടു് ഇരുവനാട്ടു പ്രഭുകുടുംബത്തിലെ നാലു വീടുകളിൽ ഒന്നാണു്. ആ തറവാട്ടിലെ ഒടുവിലത്തെ കാരണവനായിരുന്ന കുഞ്ഞിച്ചന്തുനമ്പിയാർ നമ്മുടെ കവിയെ സ്വന്തം അനന്തരവനെയെന്നപോലെ സ്നേഹിക്കുകയും സ്വകുടുംബത്തിലേക്കു ദത്തെടുത്തു മാലിഖാനയെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള അവകാശം നല്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ഒരു ദാനപ്രമാണം എഴുതി; എന്നാൽ അതു രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചുപോയി. ആ വഴിക്കാണു് കുന്നിന്മേൽ നാരായണൻ നമ്പിയാർ കുന്നിന്മേൽചന്ത്രോത്തു (കെ.സി.) നാരായണന്നമ്പിയാരായതു്. കുഞ്ഞിച്ചന്തുനമ്പിയാർ മരിച്ചുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്വിതീയപുത്രൻ ചന്ത്രോത്തു കൂട്ടാളി താഴത്തുവീട്ടിൽ കുഞ്ഞിക്കമ്മാരൻനമ്പിയാരുമായുള്ള സൗഭ്രാത്രനിർവിശേഷമായ സൗഹാർദ്ദം കവിയുടെ നിര്യാണം വരെ അഭംഗുരമായി നിലനിന്നു. പലതരത്തിലുള്ള സാഹായങ്ങളും അദ്ദേഹം കവിക്കു നല്കുകയുണ്ടായി.

അനന്തരജീവിതം

ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാൻ മരിച്ചതിനുമേൽ നമ്പിയാർ കോട്ടയത്തെ മനോരമയുടേയും ഭാഷാപോഷിണിയുടെയും സഹപത്രാധിപരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അതിനു മുൻപുതന്നെ അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചു് 1070-ൽ നടന്ന ഭാഷാപോഷിണീസഭയിൽ സന്നിഹിതനായി തന്റെ കവനശലതയേയും ഗവേഷണമർമ്മജ്ഞതയേയും പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു. മനോരമയിൽ തുടർച്ചയായി എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഗദ്യപദ്യസമ്മിളിതമായ മലബാർക്കാര്യങ്ങൾ എന്ന ലേഖനപരമ്പര ആ പത്രത്തിന്റെ പ്രശസ്തിക്കുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. മലബാർക്കാര്യങ്ങളെയെല്ലാം അദ്ദേഹം ആ കത്തുകളിൽ നിർഭയമായും നിഷ്കളങ്കമായും വിമർശിച്ചുവന്നു. അതിനു മുൻപുതന്നെ അഞ്ചാറുകൊല്ലം മലബാറിൽ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് മെമ്പറായി രാജ്യസേവനം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു പൊതുക്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ധാരാളം പ്രായോഗികപരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കത്തുകളിൽ നമ്പിയാർ അനുസ്യൂതമായി വാരിക്കോരി വിളമ്പിയിരുന്ന ഫലിതങ്ങൾ ആരെയും പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ആ സ്മരണമാധുര്യംനിമിത്തമാണു് മനോരമയുടെ ഭാരവാഹികൾ അദ്ദേഹത്തെ അവിടേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചതു്. നമ്പിയാരെ അതിനുമുൻപുതന്നെ ഒരു വലിയ ദുശ്ശീലം ബാധിച്ചിരുന്നു. അതു വാരുണീസേവയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ആ ദോഷം പരസ്യമായി സമ്മതിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് യാതൊരു സങ്കോചവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുഞ്ഞിക്കമ്മാരൻനമ്പിയാർ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ വിഷയത്തിൽ ഗുണദോഷിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ മറുപടി താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകമായിരുന്നു.

> “ഏണാക്ഷീമണിയായ കാന്തയരികത്തില്ലെങ്കിൽ
> വല്ലാതെയായ്-
> ക്കാണാതുള്ളൊരു താങ്കളെത്ര വിഷമിക്കുന്നുണ്ടതേമാതിരി
> പ്രാണാധീശ്വരിയായനേകദിനമായ് ലാളിച്ച മദ്യാഖ്യയാം
> വീണാലാപിനി വിട്ടിരിപ്പതു സഹിക്കാവല്ലെനിക്കൊട്ടുമേ.”

അനേകം സാഹിത്യകാരൻമാർ മദിരാശികളായിരുന്നു. അവരിൽ ചുരുക്കം ചിലരേ ആ വസ്തുത സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളു. കവിയുടെ ധനം പോയി; മാനം പോയി; ആരോഗ്യം പോയി; ആകാരസൗഷ്ഠവം പോയി; ‘നമ്പ്യാരു നല്ല ചുണയുള്ളൊരു കുട്ടി’ എന്നു് എല്ലാവരും വാഴ്ത്തിവന്ന ആ പഴയ കാലം പോയി. തന്റേതെന്നു് പറയത്തക്കവണ്ണം യാതൊന്നുമില്ലാതെയായി. 1072-നു മുൻപുതന്നെ ദാരിദ്ര്യം അല്പമായി അദ്ദേഹത്തെ വലയംചെയ്തുകഴി
ഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു് ആ കൊല്ലത്തിൽ തീപ്പെട്ട കടത്തനാട്ടു വലിയതമ്പുരാന്നു് അടിയറവെച്ച ചില ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്നാണു് താഴെച്ചേർക്കുന്നതു്.

> “ഇക്കാലം നൃപസേവകൊണ്ടുമധികം കൈക്കൂലികൊണ്ടും
> പരം
> മുക്കാലും ബത! കട്ടുമൊട്ടു പണമുണ്ടാക്കുന്ന ലാക്കുള്ളവർ;
> കക്കാനും വശമില്ല; സേവ പറവാനാവില്ല;
> കൈക്കൂലിയായ്
> മുക്കാലും വരവില്ലിവന്റെ കഥയത്ത്യക്കാലുരയ്ക്കും ദൃഢം.”

മനോരമയാപ്പീസിൽ അഞ്ചെട്ടു കൊല്ലം പണി നോക്കി; ആ പത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനു സകല സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. എങ്കിലും അവിടെയും ഇരിപ്പുറച്ചില്ല.

> “പക്ഷം രണ്ടു പുറത്തുമുണ്ടു കഴിവില്ലാർക്കും
> പിടിക്കാനഹോ!
> ലക്ഷം ദിക്കു പറന്നുകാണുമധികം കൊണ്ടാട്ടുമെല്ലാടവും
> ഭക്ഷിപ്പാൻ വകയേറെയില്ലെവിടേയും ക്ലേശില്ല നാരായണ-
> പ്പക്ഷിക്കും ബത നമ്പിയാർക്കുമൊരുപോലൊക്കും വളയ്ക്കും
> ഭ്രമം.”

എന്നു് അദ്ദേഹംതന്നെ തന്റെ അത്തരത്തിലുള്ള പരക്കംപാച്ചിലിനെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1087-ൽ തിരിയെ കടത്തനാട്ടേക്കുതന്നെ പോരുകയും അവിടെയും ചന്ത്രോത്തുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുകയും ചെയ്തു. 1091-ൽ നായർസമുദായപരിഷ്കാരി എന്നൊരു മാസിക ഉത്തര കേരളീയരായ നായന്മാരുടെ അഭ്യുന്നതിയെ ലക്ഷീകരിച്ചു വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരുടെ സ്മാരകമായി കുഞ്ഞിക്കമ്മാരൻനമ്പിയാരുടേയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ നമ്പിയാരാണു് അതിന്റെ ആധിപത്യം പ്രധാനമായി വഹിച്ചതു്. ആ മാസികയുടെ ജീവിതം ഹ്രസ്വമായിരുന്നു. അതിനുമുൻപും 1079-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ഭാരതകേസരി എന്നൊരു പത്രം അദ്ദേഹം നടത്തിയിരുന്നു. ഒടുവിൽ ചന്ത്രോത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടു പല പ്രകാരത്തിൽ തന്നെ ബാധിച്ചിരുന്ന രോഗങ്ങൾക്കു ചികിത്സ നടത്തുകയും അതൊന്നും ഫലപ്പെടാതെ 1097-ാമാണ്ടു മേടമാസം 11-ാംനു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആയഞ്ചേരി അംശത്തിൽ കോമത്തു വീട്ടിൽ നാരായണിയമ്മയായിരുന്നു പത്നി.

കവിതാരീതി

ഏറ്റവും വശീകരണശക്തിയുള്ളതാണു് നമ്പിയാരുടെ കവിത. ഒഴുക്കും ഫലിതവുമാണു് അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ. ഒരു ക്ലേശലില്ലായ്ക ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോഴും കാണാം. ദ്രുതകവനത്തിലാണു് അധികം വാസന. അപശബ്ദങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങു പ്രയോഗിക്കും. വൃത്ത നിയമംപോലും അപൂർവമായി ലംഘിക്കും. ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിച്ചാൽ താൻ പ്രയോഗിച്ചതു ശരിയാണെന്നു കഴിയുന്നിടത്തോളം വാദിച്ചുനോക്കും. നില്ക്കക്കള്ളിയില്ലാതെ വന്നാൽ സ്വതസ്സിദ്ധമായ നർമ്മോക്തികൗശലത്തിൽ പിടിച്ചുനിന്നു “നാരായണപ്രയോഗാൽ സാധുഃ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും ചെയ്യും. എങ്കിലും ആ നിരങ്കശതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു് ഒരലങ്കാരമായിത്തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നു. ഉത്തരകേരളത്തിൽ അതിവാസനക്കാരായ മൂന്നു ഫലിതമാർമ്മികന്മാർ ഈ അടുത്ത കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാളാണു് നമ്പിയാർ. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരും എം.ആർ.നായരുമാണു് മറ്റു രണ്ടു പേരെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കൃതികൾ

നാരായണൻനമ്പിയാർ ദീർഘകൃതികളായി യാതൊന്നും ഉണ്ടാക്കിട്ടില്ല. (1) അപൂർണ്ണമായ ഉദയാലങ്കാരം, (2) പുളിച്ചിങ്ങോത്തു അമ്മുണ്ണിഅമ്മ എന്ന വ്യാജനാമം ധരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വടക്കൻ ചക്കീചങ്കരം നാടകം, (3) ഒൻപതധ്യായത്തിൽ എഴുതിയ കല്യാണീകല്യാണം കാവ്യം-ഈ വാങ്മയങ്ങൾമാത്രമേ ആ കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നുള്ളു. ഇവ കൂടാതെ, (4) മൂകാംബാസ്തോത്രം, (5) ഭാരതവ്യവഹാരം, (6) മുൻസീപ്പുഭാരതം, (7) കന്യാകുമാരീപ്രാർത്ഥന, (8) ഗോകർണ്ണപ്രാർത്ഥന, (9) തപതീസംവരണം കാവ്യം, (10) ഇന്ദുലേഖാ നാടകം, (11) ശിന്നമ്മു, (12) അസംബന്ധം, (13) ശുദ്ധമേ കമ്പം, (14) പ്ലേഗുവധം കഥകളി, (15) പരിഷ്കരിച്ച കവിതാ രാമായണം എന്നീ കൃതികളും, ചെണ്ട, ഗീതം, ചെറുനാരങ്ങ, പപ്പടം, സങ്ഗീതം, പുതിയ പരിഷ്കാരം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി മുമ്മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും അടിയറവെച്ച ശ്ലോകങ്ങൾക്കും മറ്റും സംഖ്യയില്ല. ഓണപ്പാട്ടു്, പരാശക്തി ഇത്യാദി കൃതികൾ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും എഴുതീട്ടുണ്ടു്.

ഉദയാലങ്കാരം

ഉദയാലങ്കാരത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമെന്തെന്നു മുൻ സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഗതാനുഗതികന്യായേന നായകനായ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാനേയും മറ്റും ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന ആ അലങ്കാരഗ്രന്ഥം അനൗചിത്യജടിലമാണു്. പക്ഷേ അത്തരത്തിലുള്ള ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാമൊപ്പിച്ചു് ഒരു ശാസ്ത്രപുസ്തകം നിർമ്മിക്കണമെങ്കിൽ അതല്ലാതെ മാർഗ്ഗവുമില്ല. അതിൽ ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം നമ്പിയാരുടേതു തന്നെയാണു്. മൂകാംബാസ്തോത്രത്തിലെ ചില പദ്യങ്ങൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ കാണ്മാനുണ്ടു്. എന്നാൽ ലക്ഷണവിവരണ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഉദയവർമ്മസദസ്സിലെ മറ്റു ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ സാഹായമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ അപാകമില്ല. നമ്പിയാർക്കു ശാസ്ത്ര വ്യുൽപത്തി എത്രമാത്രമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. അദ്ദേഹംതന്നെ ഗോകർണ്ണപ്രാർത്ഥനയിൽ

> “ഭേഷായിരിക്കുമൊരു സംസ്കൃതമിങ്കിലീഷ-
> ഭാഷാദിയിൽപ്പരിചയം കലരാതിവണ്ണം
> ഭോഷാഗ്ര്യനായൊരു വിധേന പിടിച്ചുകേറി-
> ബ്ഭാഷാകവിപ്രവരനായിവനത്ര പോരേ?”

എന്നു് ഏറ്റു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഉദയാലങ്കാരത്തിലെ രസപ്രകരണവും മറ്റും വായിച്ചാൽ അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ ആലങ്കാരികനായിരുന്നു എന്നേ തോന്നുകയുള്ളു. കവി പ്രതാപരുദ്രീയത്തെ അവലംബിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനു് അടിമപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കാരികകളും ഉദാഹരണങ്ങളും പ്രായേണ മനോഹരങ്ങളാണു്. നാടകപ്രകരണം സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല; അർത്ഥാലങ്കാരപ്രക
രണം പൂർത്തിയാക്കിയോ എന്നു സംശയവുമുണ്ടു്. താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിലെ ശൈലി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

> “മല്ലിട്ടാദ്ദേവലോകപ്രഭയൊടു പൊരുതും
> മഞ്ചമധ്യേ കപോത-
> ക്കല്ലിന്മേൽചേർന്നു പൂവൻ പിടയുടെ മൃദുവാം
> മേനി ചുംബിച്ചിരിക്കേ
> അല്ലിത്താരമ്പനമ്പും രസമൊടു വിലസും
> കൂജിതംകൊണ്ടു തമ്മിൽ
> ത്തല്ലിക്കും പ്രാക്കളെക്കണ്ടുദയനൃപതിതാൻ
> തെല്ലുനോക്കിച്ചിരിച്ചു”.
>
> “രേരേ! സാമൂരി! യങ്ങേക്കൊരു മദമതിയാ-
> യുണ്ടു പണ്ടേയതല്ലേ
> നേരേ കോരപ്പുഴയ്ക്കിപ്പുറമിഹ വരുവാ-
> നന്തകാസ്യത്തിലെത്തി?
> തീരേക്കേട്ടീലയെന്നോ കൊടിയ രിപുമഹാ-
> ഭൃതസംഹാരിയായി-
> പ്പേരേന്തും നാമസപ്താക്ഷരിയുദയനരാ-
> ധീശനെന്നുള്ള മന്ത്രം?”

18 ചക്കീചങ്കരം നാടകം

അന്തവും ചന്തവുമില്ലാതെ അനേകം ഭാഷാനാടകങ്ങൾ കേരളത്തിൽ എങ്ങും തലപൊക്കിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ ദൂഷിച്ച സാഹിത്യത്തിന് അവസാനമുണ്ടാക്കുന്ന തിനുവേണ്ടി കവി രചിച്ചതാണ് ചക്കീചങ്കരം. പുളിച്ചി ങ്ങോത്ത് അമ്മുണ്ണിയമ്മ എന്ന പേരിൽ കവി അത് 1069 കന്നിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പി.രാമക്കുറുപ്പ് അതേ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഉണ്ടാക്കിയ ചക്കീചങ്കരത്തെ തെക്ക നെന്നും ഇതിനെ വടക്കനെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. നമ്പി യാരുടെ നാടകത്തിലെ നായിക ചക്കിയും നായകൻ ചങ്കരച്ചാരുമാണ്. ഇണ്ടിണ്ടീംനായ്ക്കരബ്ഭൻ പ്രതിനായ കനും. ഒരു ശ്ലോകംമാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം.

> "ചക്കിപ്പെണ്ണേ! ചടുലനയനേ! ചത്തു ഞാനെന്നിവണ്ണം
> ദുഃഖിക്കൊല്ലേ! ചതിയരുടെയച്ചപ്പടാച്ചിക്കു ചെറ്റും
> തർക്കംവച്ചും തകൃതി പറകിൽതാമസിക്കാതെകണ്ടാ-
> ത്തക്കംനോക്കി പ്രിയതമയെ ഞാൻ വേൾക്കുവൻ
> കേൾക്കബാലേ!"

ഇതിൽ അവതാരികയുടെ തലക്കെട്ട് 'ഒരു പൊടിക്ക യ്യ്' എന്നാണ്, അതിൽനിന്നുതന്നെ നമ്പിയാരുടെ നർ മ്മോക്തി കിർമ്മീരിതമായ ഗദ്യശൈലിയുടെ സ്വഭാവം കാണിക്കാൻ കുറേ വാക്യങ്ങൾ പകർത്തുന്നത് അനുചി തമായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

"ചക്കീചങ്കരം എന്ന ഈ നാടകം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു ഞാൻ കഴിഞ്ഞ ജന്മത്തിൽ സ്വപ്നം കണ്ടതാണ്. ചക്കി=ശക്തി, ചങ്കരൻ=ശങ്കരൻ എന്നാണ് ഇതിന്റെ ധാതു. "ശിവശ്ശക്ത്യാ യുക്തോ' എന്നുമുണ്ടല്ലോ. ഇത് ഒന്നാമതു ഞാൻ ഒരേ ഇരുത്തത്തിൽ എഴുതിയതല്ലാ തെ രണ്ടാമതു ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കുകകൂടി ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നല്ല ആ സമയം മറ്റു പല ജോലികളുമുണ്ടായിരുന്നു. കാവ്യദോഷങ്ങൾക്കും കാവ്യഗുണങ്ങൾക്കും ഉദാഹരി ക്കാവുന്ന നിലയിൽ ഇതിലുള്ള കവിതയുടെ സ്ഥിതി വായനക്കാർ തന്നെ അവിടവിടെ കണ്ടുപിടിച്ചുകൊ ള്ളേണ്ടതാണ്. നാടകലക്ഷണപരിപൂർത്തിക്കായി ഞാൻ കഴിയുമ്പോലെ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ശാകുന്തളേ ചതുർത്ഥോങ്കഃ' എന്ന പ്രമാണപ്രകാരമാണ് നാലങ്ക മായി വിഭജിച്ചതു്. നൂറു ശ്ലോകം കണക്കായെങ്കിലേ മതിയായുള്ളുവെന്നുവച്ച് അങ്ങനെ തന്നെ ആക്കീട്ടുമു ണ്ട്. ഒരങ്കത്തിൽ രങ്ഗവിഭാഗം ചെയ്തതു് ആ വക ക്കാർക്കു രസിപ്പാൻവേണ്ടിമാത്രമാണ്. ആ പത്തു പന്തു ണ്ടു ശ്ലോകം അരങ്ങത്തുവച്ച് ഒരാളെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലി ക്കേണ്ടെന്നുവച്ച് ആ ഭാഗം അണിയറയ്ക്കു നീക്കിയിരി ക്കുന്നു. എന്നാൽ പലർക്കുംകൂടി ചൊല്ലാമല്ലോ. പ്രഭാ തം, സന്ധ്യ, മധ്യാഹ്നം ഇതൊക്കെയും രണ്ടാമത്തെ അങ്കത്തിന്റെ അവസാനം ഒന്നായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടവിടെ ചേർത്തിട്ടുള്ള അലങ്കാരങ്ങളും മറ്റും കണ്ടു തന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. ഇതിന് ഒരു ശുദ്ധപത്രം ചേർത്താലോ എന്നു ഞാൻ ആദ്യത്തിൽ വിചാരിച്ചി രുന്നു. പക്ഷേ അതു വായനക്കാർതന്നെ ചെയ്തോട്ടേ എന്നു ഞാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. കഠിനപദങ്ങൾക്കു ശരിയായി ഒരു വ്യാഖ്യാനവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പൊന്നു ണ്ണിത്തമ്പാൻ, ശങ്കരവാര്യർ, ഇട്ട്യാർശമേനോൻ മുത ലായവരുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ സ്ഥലചുരുക്കത്താൽ നിർത്തിവെച്ചിരിക്കയാണ്".

വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഏഴു പദങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. "താ ങ്ങീടട്ടെ-ഈകാരാന്തസ്ത്രീലിങ്ഗം സപ്തമ്യേകവചനം. ഇരിക്ണ-ഇല്ലാത്ത നിഘണ്ടുവിലെ 105-ാം ഭാഗം നോ ക്കുക. ഒക്കേനം-സർവേഷാം; (For all)" ഇതാണ് അതി ന്റെ മാതൃക.

19 ഇന്ദുലേഖാനാടകം

ഇതും നാടകകൃത്തുകളേയും നോവലെഴുത്തുകാരേയും പരിഹസിക്കുവാൻവേണ്ടി 1071-ൽ എഴുതിയ ഒരു കൃതിയാണ്. ഇതിൽ പ്രസ്താവന മാത്രമേയുള്ളൂ. കവിയുടെ പൊണ്ണത്തം വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകമാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.

“ചെറുപ്രായം പാർത്താൽ കവിത
രസികൻഭാഷയിലഹോ!
ചുറുക്കേറ്റംപോലും; പരമസരസൻ, പണ്ഡിതവരൻ,
പരക്കെക്കൊണ്ടാടും ജനത ബഹുമാനിച്ച പുരുഷൻ,
പരിഷ്ക്കാരക്കാരൻ, പലപല ഗുണം ചേർന്നൊരു
മഹാൻ”.

താഴെക്കാണുന്നതു ഭാരതവാക്യമാണ്.

“നല്ലനല്ല ഗുണമുള്ള സൽക്കഥ വളച്ചുകെട്ടി വഷളാക്കിയും
നല്ല നാടകമതെന്നുവച്ചു ചില ബുക്കടിച്ചതു പരത്തിയും
സൊല്ലയാക്കി മരുവുന്ന യോഗ്യരെ ഹസിച്ചിടട്ടെ
യുവതീജനം
നല്ലവണ്ണവുമുളപ്പോരല്പമുളവായിടട്ടെയിനി മേൽക്കുമേൽ”.

20 കല്യാണീകല്യാണം

നമ്പിയാരുടെ സകല കൃതികളിലുംവച്ച് ഉത്തമമായി എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഈ കാവ്യമാണ്. 1092-ൽ ചന്ദ്രോത്തു കുഞ്ഞിക്കമ്മാരൻ നമ്പിയാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു രചിച്ച പ്രസ്തുതകൃതി വടക്കേ മലബാറിലെ നായർകുടുംബങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു നടപ്പിലിരുന്ന താലികെട്ടുകല്യാണത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരത്തിന് അനുവാചകന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രയോജകീഭവിച്ചു. ഏതു ഭാഷാകവിയുടെ എത്ര അധുരമായ കാവ്യത്തോടും കിടനില്ക്കുന്നതുവേണ്ട ഗുണപൗഷ്കല്യം അതിനുണ്ട്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാം.

> "പവിഴനിറമെഴുന്ന ചുണ്ടുമോമൽ-
> ക്കവിളിണയും തെളിവുള്ള കൊച്ചുപല്ലും
> അവികലമൃദുമന്ദഹാസവായ്പും
> ഭുവി സകലർക്കുമമന്ദമോദമേകും.
>
> തെളിവു വളരെയുള്ള കണ്ണിലോമൽ-
> ക്കളികൾ നിറഞ്ഞ വിലാസഭംഗി കണ്ടാൽ
>
> നളിനമിഴിയെയൊന്നെടുത്തു ലാളി-
> ച്ചളികമതിങ്കലൊരുമ്മ വയ്ക്കുമാരും".
>
> "നെറ്റിത്തടത്തിലൊരു നീലിമയുള്ള പൊട്ടു
> പറ്റിച്ചു കണ്ണെഴുതിയമ്മിണി നന്മ ചേർത്തു
> ചുറ്റിത്തിരിപ്പതിനു ശക്തിയെഴും കടാക്ഷം
> ചെറ്റിത്തിരിക്കവെളിൽ വന്നു മയങ്ങി നിന്നു".

ഇതരകവികൾ

മറ്റു കൃതികളെപ്പറ്റി വിസ്തരിക്കുവാൻ സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നില്ല. മഹാഭാരതകഥയെ ഒരു സിവിൽക്കേസ്സിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ചുരുക്കി എഴുതീട്ടുള്ളതാണ് 'ഭാരതവ്യവഹാരം'. മലബാറിലെ മുൻസിഫന്മാരെ മഹാഭാരതത്തിലെ പാത്രങ്ങളായി വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ കാവ്യമാണ് മുൻസിഫുഭാരതം. മുല്ലൂർ പത്മനാഭപ്പണിക്കരുടെ കവിരാമായണത്തിൽ വിപ്രതിപത്തിതോന്നി അതിന്റെ പരിഷ്കരണത്തിനാണ് നമ്പിയാർ തന്റെ കവിരാമായണത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതു കവിഭാരതത്തെക്കാൾ സംക്ഷിപ്തമാണ്. ഉദ്ദേശം ഫലിച്ചിട്ടുമില്ല. പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ ഒരിക്കൽ നമ്പിയാരുടെ നിമിഷകവിത കാണണമെന്നും കഥ തപതീസംവരണമാകട്ടേ എന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ആ കഥയെ വിഷയീകരിച്ച് നമ്പിയാർ അറുപതു ശ്ലോകങ്ങൾ രണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ എഴുതി. ആ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് അടിയിൽ കാണുന്നത്.

> "നീലക്കാർമേഘമന്യം തലമുടി നിടില-
> പ്പൊട്ടു ഭ്രൂക്ഷം കടാക്ഷം
> ബാലപ്പോർകൊങ്ക ബിംബാധരമധുരവിലാ-
> സങ്ങളും മെയ്ത്തിളപ്പും
> ചേലേലും ചേലയെന്നീവക നരപതി ക-
> ണ്ടിട്ടു മിണ്ടാതെയേറ്റം
> മാലോകം മാരബാണപ്പുതുമയുടെ പുരാ-
> ണങ്ങൾ വാഴ്ത്തിസ്തുതിച്ചു".

പരാശക്തി

പരാശക്തിയുടെ മഹിമയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഈ പാട്ടിനു പ്രത്യേകമൊരു മാധുര്യമുണ്ട്.

> "ഒന്നും തിരിയുന്നതില്ല പുന-രൊന്നുമറിയാവതല്ല
> എന്നും പറയാവതല്ല പുന-രെന്നുള്ളിലുണ്ടതു ചൊല്ലാം.
> ആദ്യന്തമെന്നുള്ളതില്ല പിന്നെ-ച്ചോദ്യത്തിനും വകയില്ല
> ഏതൊന്നൊരാൾക്കുമറിയാ ഇതു-
>   യാതൊന്നുകൊണ്ടുമറിയാ
> അങ്ങനെയുള്ളൊരു നിന്നെയിവ-നെങ്ങനെ കാണുന്നു
>   പിന്നെ?"

ഇത്തരത്തിലാണ് ആ ചെറിയ താരാട്ടിന്റെ രീതി.

ചില മുക്തകങ്ങൾ

1. ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന് അടിവറവച്ചത്.

> "ആമൂലധ്വംസനത്തിന്നുഴറിയധികമായ്
>   ടിപ്പു തട്ടിപ്പു കാട്ടി-
> സ്സാമൂരിപ്പാട്ടുമുൻപായ് പലരുമിഹ കലാ-
>   പത്തിലാപത്തിലായി
> ശ്രീമൂലക്ഷോണിപാലേശ്വര! സകലനരാ-
>   ധീശ! വഞ്ചീശവംശ-
> രീമൂലം രക്ഷ കിട്ടീ പരമിതു മലബാർ-
>   ജില്ലതൻ നല്ല കാലം".

2. കടത്തനാട്ടു കോവിലകത്ത് ഒരിക്കൽ കവിക്കു പക്കച്ചോറു കൊടുത്തതിനെപ്പറ്റി പരാതി:

> "അച്ഛൻതമ്പായി മുന്നം നിജഗണിതവഴി-
> ക്കാക്കുവാൻ നോക്കിയെന്നെ-
> ത്തുച്ഛൻ ഞാനന്നമാന്തിച്ചതിലൊരു കഴി-
> വുണ്ടായതില്ലായതാട്ടെ
> അച്ഛന്നം പാചകന്മാരുടെയൊരു കൃപയാ-
> ലിന്നു പഞ്ചാംഗഭാഗം
> സ്വച്ഛന്ദം ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചേൻ നരവര! കളിയ-
> ല്ലഞ്ചിലൊന്നഞ്ചലെന്യേ".

3. ചെണ്ടയെപ്പറ്റി:

> "അയ്യയ്യോ! രണ്ടുപാടും പ്രഹരമനുദിനം
> കോലുകൊണ്ടെത്രകൊള്ളും?
> നിയ്യപ്പോളൊച്ച മൂപ്പിച്ചഹഹ! കരകിലും
> നീ കലാശിക്കുവോളം
> തെയ്യാറായ്ക്കേട്ടു മന്ദസ്മിതമൊടു തലകൊ-
> ണ്ടാട്ടിയേറ്റം രസിക്കു-
> ന്നിയ്യാൾക്കാർക്കെന്തു ദണ്ഡം? ശിവ ശിവ! ദയതി-
> പ്പാരിലിന്നാരു കണ്ടു?"

ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ സർവോപരി വാസനയുടെ തള്ളിച്ചകൊണ്ടുമാത്രം ഉയർന്ന കേരളീയകവികളിൽ കെ.സി.നാരായണൻനമ്പിയാരെ പ്രഥമഗണനീയനായി കരുതേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹം താനുണ്ടാക്കണമെന്നു സങ്കല്പിച്ച ഒരു കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ഗണപതിയിൽ സരസ്വതിയോട്

> "താണിട്ടിരുന്നു നയത്തോടുമക്കടി-
> ഞ്ഞാണിട്ടിളക്കിത്തെളിക്കും ദശാന്തരേ
> പോണിക്കുതിരകളോടും കണക്കിനേ
> വാണിക്കൊഴുക്കും വരുത്തേണമീശ്വരീ!"

എന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥന ആ ദേവി തികച്ചും സഫലീകരിച്ചതായി ഭാവുകന്മാർക്കു ബോധ്യമാകാതെയിരിക്കയില്ല.

21 കടത്തനാട്ട കൃഷ്ണവാരിയർ (1043–1111)

ജീവിതചരിത്രം

കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ആസ്ഥാനകവികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന കടത്തനാട്ട കൃഷ്ണവാരിയരെപ്പറ്റിയാണ് ഇനി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതു്. കൃഷ്ണവാരിയർ കടത്തനാട്ട ലോകമലയാർകാവിനു സമീപം കീഴൂർദേശത്തു കോളിയോട്ടുവാരിയത്തിൽ പാർവതിവാരസ്യാരുടേയും താഴത്തുമഠത്തി ചക്രപാണിവാരിയരുടേയും പുത്രനായി 1043-ാമാണ്ട കർക്കടകമാസം 16-ാംനു ജനിച്ചു. ചക്രപണിവാരിയർ ഒരു ഉറച്ച സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും വൈദ്യത്തിലും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലും നിഷ്ണാതനുമായിരുന്നു. 1094-ൽ മരിച്ച കടത്തനാട്ട വലിയ രാജാവിന്റെ ഗുരുവുംകൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ദ്വാരകാപ്രവേശം എന്നൊരാട്ടക്കഥ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കെ. സി. നാരായൻനമ്പിയാർ അദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ കവിരാമായണത്തിൽ സുമന്ത്രസ്ഥാനം നല്കിക്കാണുന്നു. അദ്ദേഹം കടത്തനാട്ട കോവിലകത്തെ കാര്യസ്ഥനും കൂടിയായിരുന്നതിനാൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസംകഴിഞ്ഞതിനുമേൽ കൃഷ്ണവാരിയർ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി കോവിലകത്തു താമസിച്ചുതുടങ്ങി. അച്ഛനിൽനിന്നും അവിടത്തെ ഇതരപണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നും സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ച് ആ ഭാഷയിൽ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചു. ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ഒരു പ്രധാനാശ്രിതനായി വിനീതനും വിദ്യാസമ്പന്നനുമായ ആ യുവകവി പരിണമിച്ചതു് ആശ്ചര്യമല്ലല്ലോ. 1072-ൽ ആ തമ്പുരാന്റെ മുക്തിയാർ കാര്യസ്ഥനായി പുറമേരിക്കോവിലകത്തു പാർപ്പുറപ്പിച്ചു. കാവ്യരചനയും കാവ്യാധ്യാപനവുമായിരുന്നു മുഖ്യദിനകൃത്യങ്ങൾ. കവനോദയത്തിന്റെ പ്രസാധനഭാരം അദ്ദേഹമാണ് വഹിച്ചതു്. കടത്തനാട്ട് ഏ.കെ.ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാനെ അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1094-ൽ അന്തനാട്ട വലിയതമ്പുരാന്റെ അമ്മയുടെ മാസമടിയന്തിരത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രബന്ധമെഴുതി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു വീരശൃംഖല സമ്മാനമായി വാങ്ങി. 1111-ൽ മേടമാസം 24-ാംനു മരിച്ചു. തുണ്ടിയിൽ ഇട്ടിച്ചിരി എന്നുകൂടി പേരുള്ള പാപ്പിവാരസ്യാരായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി.

കൃതികൾ

കൃഷ്ണവാരിയർ സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും സമർത്ഥമായി സാഹിത്യസേവനം ചെയ്തിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ, മദിരാശിയിൽവച്ചു തീപ്പെട്ട കൊച്ചി രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സിംഹാസനാരോഹണത്തെ അധികരിച്ച് (1) ശ്രീരാമവർമ്മമഹാരാജാഭിഷേകം എന്ന പേരിൽ ഒരു കാവ്യം നാലു സർഗ്ഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. (2) ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതി ഭാഷാരാമായണചമ്പുവാണ്. അതിനുപുറമെ, (3) സീമന്തിനീചരിതം കാവ്യം, (4) ചൊവ്വരവച്ചു തീപ്പെട്ട കൊച്ചി രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തിയെ വിഷയീകരിച്ച് 1097-ൽ രചിച്ച ഷഷ്ടിപൂർത്തി കാവ്യം എന്നീ കൃതികളും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. (5) ഭക്തിസംവർദ്ധനശതകത്തിന്റേയും (6) കോടിവിരഹത്തിന്റെയും തർജ്ജമകൾ കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

22 ഭാഷാരാമായണചമ്പു

രാമായണചമ്പുവും കോടിവിരഹവും സീമന്തിനീചരിതവും ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു നിർമ്മിച്ച കൃതികളാണ്. അവ കവനോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഭോജരാജാവിന്റെ സുന്ദരകാണ്ഡാവസാനംവരെയുള്ള രാമായണചമ്പുവിലെ അഞ്ച്കാണ്ഡങ്ങളും ലക്ഷ്മണകവിയുടെ യുദ്ധകാണ്ഡവും കവി തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ആ കൃതിയുടെ അവസാനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

> "ശ്രീമത്താം ഭോജകാവ്യം ശുചി, രഘുപതിതൻ
> സച്ചരിത്രം വിചിത്രം,
> സോമശ്രീകീർത്തി ചേർന്നോരുദയയുവനൃപാ-
> ലാജ്ഞയാലജ്ഞനാം ഞാൻ
> ഈമട്ടിൽക്കേരളീയർക്കൊരുവിധമുപകാ-
> രത്തിനെന്നോണമെന്നുൾ-
> ക്കാമത്താൽ ഭാഷയാക്കി; കുശലമരുളണം
> രാമനും സീതതാനും".

എത്ര മനോഹരമാണ് ഈ കൃതി എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. പില്ക്കാലത്തു ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയർ ഭാരതചമ്പു തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിനു മാർഗ്ഗദർശകമായിത്തീർന്ന ഒരു വാങ്മയമാണ് അത് എന്നുകൂടി പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്തിക്കാണിക്കാം.

> "ഏണീജാലഗളം കുടിക്കുമളവിൽപ്പൊട്ടുന്ന നാനാസിരാ-
> ശ്രേണീനിർഗ്ഗതശോണിതാരുണമുഖം ചേരുന്ന
> ചെന്നായ്ക്കുലം
> വാണീടും വനസീംനി മൽപ്രിയതമേ! നെന്മേനിതൻ
> മാർദ്ദവം
> താണീടും മൃദുമേനിയെങ്ങനെ വലയ്ക്കുമ്പോൾ സഹിക്കുന്നു
> ഞാൻ?"

> "പാരാതേ ഭൂരിജന്മാർജ്ജിതസുകൃതവശാൽ
> ദൃശ്യനാം രാമനെത്ത-
> ന്നാരാൽക്കണ്ടും ജനിത്രീവരയുഗളവശാ-
> ലാത്തയാം വൃത്തി കേട്ടും
> സാരാത്മാവാം നിഷാദപ്രഭുവിനു പെരുതാം
> ശൈത്യവും ചൂടുമേന്തും
> ധാരാളം ഹർഷശോകോദിതനയനജലം-
> കൊണ്ടു വസ്ത്രം നനഞ്ഞു".

> "ദേവന്മാരും മനുജന്മാരും വാച്ചമസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും
> ദ്യോവും ഭൂവും വിരവിലണയും വിക്രമപ്രൗഢികൊണ്ടും
> നീക്കിക്കൂടാതൊരു ജര മദംഗത്തിലെത്തിപ്പിടിച്ചു
> പാർക്കിൽപ്ഫുല്ലാംബുജതതിയിലാ
> വെണ്ണിലാവെന്നപോലേ".

23 സീമന്തിനീചരിതം

സീമന്തിനീചരിതവും നല്ല ഒരു കാവ്യമാണ്. അതിലുള്ള വയാണ് അധോലിഖിതങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ.

> “സോമലേഖാകലാപന്റെ വാമഭാഗമഹർന്നിശം
> കോമളാഭമെനിക്കേറ്റം കാമലാഭം തരേണമേ”.

> “വാടീരസാലാഗതവായുസംഗാ-
> ലാടീ രസാലാശു ലതാവധൂടി
> പാടീ രസാലാശ്രിതകോകിലാളി
> പാടീ രസാലംബിവിയോഗിപാളി”.

> “പ്രിയനെക്കുലചെയ്ത വൻനദീ-
> സ്വയമൻപോടടർചെയ്തടക്കുവാൻ
> നയനാഞ്ജനമോലുമശ്രുവാൽ
> സ്വയമായന്നദിയൊന്നു തീർത്തുവോ?”

അന്യകൃതികളെക്കുറിച്ച വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

24 കോളിയോട്ടു മാധവവാരിയർ

കോളിയോട്ടു മാധവവാരിയർ കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ജ്യേഷ്ഠനായിരുന്നു. 1030-ാമാണ്ടാണ് ജനനം. ഖാണ്ഡവദാഹമെന്ന പേരിൽ ഒരു കഥകളിയും, ദേവീമാഹാത്മ്യം ഭാഷാകാവ്യവും, പാർവതീസ്വയംവരം പതിനെട്ടുവൃത്തം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ഒരു നല്ല വൈദ്യനായിരുന്നു.

25 മീത്തലമഠം ശങ്കരവാരിയർ (1015–1056)

കൃതികൾ

ഇദ്ദേഹം കടത്തനാട്ടു മീത്തലമഠത്തിൽ 1015-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. കടത്തനാട്ട് ആസ്ഥാനപണ്ഡിതനായിരുന്ന ചിറ്റപ്പാശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കൽ തർക്കം നിഷ്കർഷിച്ചു പഠിച്ചു. 1056 കർക്കടകമാസം 13-ാംനു മരിച്ചു. (1) ഉദയചരിത്രം, (2) മഹാമൃത്യുഞ്ജയചരിത്രം എന്നീ രണ്ടു സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളും, (3) ദേവയാനീചരിതം ആട്ടക്കഥയുമാണ് കൃതികൾ. ഉദയ ചരിത്രത്തിലെ നായകൻ 1056-ൽ തീപ്പെട്ട കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാനാണ്. അധോലിഖിതമായ പദ്യം അതിൽ നിന്നു പകർത്തുന്നു.

> “കവിജനപദവീദുരാസദേയം
> മമ ധിഷണാതിലഘീയസീ തഥാപി
> തദനുപമഗുണൗഘലന്നഭാവാ-
> ദുദയചരിത്രമിദം ബ്രവീമി കാവ്യം”.

താഴെക്കാണുന്ന മുക്തകം കവി ആ തമ്പുരാനു സമർപ്പിച്ചതാണ്.

> “പാണ്ഡിത്യേന ബൃഹസ്പതേസ്സുരതരോർവിശ്രാണനേനാധുനാ
> സൗഭാഗ്യേന മനോഭവസ്യ ധനദസ്യാർത്ഥേന പൂർണ്ണേന ച
> ഭൈമിശോണിഭൃദോജസാ ച യശസാ നിർമ്മൂലയന്തം സദാ
> സമ്മാനം തരണേരജന്യധിപതേ: കസ്ത്വാമതിക്രാമതി?”

“സമ്മാനം തരണേ” എന്ന പ്രാർത്ഥനകൂടി ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സംക്രമിപ്പിട്ടുണ്ട്.

26 നീലഞ്ചേരി ശങ്കരൻനായർ (1050–1109)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ശങ്കരൻനായർ തലശ്ശേരിക്ക സമീപമുള്ള നാരങ്ങാപ്പറത്തു നീലഞ്ചേരിവീട്ടിൽ നാരായണിയമ്മയുടേയും വി. ഗോവിന്ദൻനായർ എന്ന മാന്യന്റേയും പുത്രനായി 1050-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞതിനമേൽ ചൂരലാട്ടുമഠത്തിൽ ഗോവിന്ദൻഗുരുക്കളുടെ കീഴിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ചില കാവ്യങ്ങളും നാടകങ്ങളും പഠിച്ചു. ആ ഗുരുവിന്റെ പേരിൽ നമ്മുടെ കവിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിപ്രകർഷത്തെ

> "ഗോവിന്ദാചാര്യകാരുണ്യധാരാപ്രക്ഷാളിതാത്മനാ
> മയാ കൃതമിദം നിദ്രാഭംഗം ജേജീയതാം പരം"

എന്നു നിദ്രാഭംഗത്തിലും

> "ആവിധമനുകരിച്ചഭ്യസിപ്പിച്ച ഗുരു
> ഗോവിന്ദപാദാംബുജമാശ്രയം വിശേഷിച്ചും"

എന്നു കേരളമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിലും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെതന്നെ സംഗീതത്തിലും ശങ്കരൻനായർക്കു വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. കുറേക്കാലം കുഞ്ഞിരാമൻനായർ എന്ന സംഗീതജ്ഞന്റെ അടുക്കൽ ഫിഡിൽവായന അഭ്യസിച്ചു.

അനന്തരജീവിതം

വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആരംഭിച്ച സാരോദയം മാസികയുടെ പ്രസാധകനായി. പിന്നീടു കല്ലാട്ടു രാഘവന്റെ പ്രസ്സുമാനേജരായി കോഴിക്കോട്ടു താമസം തുടങ്ങി.കുറേക്കാലം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. അതിനുമേൽ കല്ലാട്ടു രാഘവന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലും കെ. സി. നാരായണൻനമ്പിയാരുടെ പ്രസാധകത്വത്തിലും തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു പ്രചരിച്ച ഭാരതകേസരിപ്പത്രത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായി. 1079-ൽ കോട്ടയം കിഴക്കേക്കോവിലകത്തു വീരവർമ്മ ഇളയതമ്പുരാന്റേയും മറ്റും ആശ്രിതനായി ആ സ്ഥലത്തേക്കു പോയി. അവിടെനിന്നു 1082-ൽ ആ തമ്പുരാൻ പുറപ്പെടുവിച്ച സുജനവിനോദിനി എന്ന മാസികയുടെ ആധിപത്യം സമർത്ഥമായി വഹിച്ചു. സുജനവിനോദിനി മാർഗ്ഗമായാണ് ശങ്കരൻനായരുടെ യശസ്സുയർന്നത്. കുഞ്ഞുപറമ്പിൽ മേരിമെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സ് എന്ന പേരിൽ ആ തമ്പുരാൻ സ്ഥാപിച്ച മുദ്രാലയത്തിന്റെ മാനേജരും നായർതന്നെയായിരുന്നു. അതിനുമുൻപുതന്നെ നാടകഭ്രമം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചു. 1079-ൽ മമ്പ്രം എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു നാടകയോഗം സ്വരൂപിച്ച് അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കു കളിക്കുവാൻ രാഘവമാധവം എന്നൊരു സംഗീതനാടകം എഴുതിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ഒന്നാമതായി അച്ചടിച്ച വാസന്തികാപരിണയം എന്ന സംഗീതനാടകം 1086-ൽ സുജനവിനോദിനിയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആ മാസിക സ്വല്പകാലമേ പ്രചരിച്ചുള്ളു. പിന്നീടും വളരെക്കാലം കോട്ടയം കോവിലകം മാനേജരായി ജോലിനോക്കി. ആയിടയ്ക്കു നവകേരളം എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യവും വഹിക്കുകയുണ്ടായി. സമുദായദീപിക എന്നൊരു പത്രവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1105-ാമാണ്ടു ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം സകല പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു. 1109-ാമാണ്ടു മീനമാസം 23-ാംനു മരിച്ചു. മരിക്കുന്നതിനുമുൻപു ഭാഗിനേയനായ നാരായണൻനായരെ വിളിച്ചു താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം ഒസ്യത്തെന്ന രീതിയിൽ ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു.

> "സാഹിത്യക്കൃഷിയിൽപ്പഴുത്തു വിളവായ്
> ക്കൊയ്തിട്ടതില്ലെങ്കിലും
> ത്തുറ്റിപ്പാറ്റിയളന്നു നോക്കുക; കുചേലോപായനപ്രായമായ്
> ഉണ്ടാം വല്ലതു;മില്ല മറ്റു ധനഭൃസ്വത്തുക്കളിക്കാണ്മവ-
> യ്യെല്ലാം നീയധികാരിതന്നെ; ശരിയായ്
> ക്കൈകാര്യമൊപ്പിച്ചു ഞാൻ".

കൃതികൾ

ശങ്കരൻനായരുടെ കൃതികളിൽ, ഭൂരിഭാഗവും സങ്ഗീതനാടകങ്ങളാണ്. ഭാഷയിൽ ആ മാതിരി നാടകങ്ങൾ ആദ്യമായി രചിച്ച തൃശ്ശൂർ രാമഞ്ചിറമഠത്തിൽ ടി. സി. അച്യുതമേനോനെപ്പറ്റി അന്യത്ര പ്രസ്താവിക്കാം. ഉത്തരകേരളത്തിലെ എണ്ണപ്പെടേണ്ട ഒരു സങ്ഗീതനാടകകാരനായിരുന്നു ശങ്കരൻനായർ. (1) രാഘവമാധവം, (2) പാലാഴിമഥനം, (3) സുഭദ്രാഹരണം, (4) ദൂതഗോപാലം, (5) വാസന്തികാപരിണയം, (6) സീതാപഹരണം, (7) ഉഷാനിരുദ്ധം, (8) ദമയന്തീസ്വയംവരം, (9) ജീവകാരുണ്യം എന്നീ സങ്ഗീതനാടകങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. (10) സതിതാര, (11) നിദ്രാഭങ്ഗം ഇങ്ങനെ രണ്ട് ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും, (12) രാമഗീതയും, (13) കേരളമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടും ചില തുള്ളലുകളും മറ്റും കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അവയ്ക്കൊന്നും പറയത്തക്ക പ്രചാരമില്ല. നിദ്രാഭങ്ഗം കുംഭകർണ്ണന്റെ പ്രബോധനത്തെ വിഷയീകരിച്ചെഴുതീട്ടുള്ളതാണ്. കേരളമാഹാത്മ്യം പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. ജീവകാരുണ്യത്തിലെ ഇതിവൃത്തം കുമാരനാശാന്റെ കരുണയിലേതു തന്നെയാണ്. ശങ്കരൻനായരുടെ നാടകങ്ങൾ പ്രായേണ അഭിനയയോഗ്യങ്ങളാണ്. വാസന്തികാപരിണയമാണ് അവയിൽ പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഗാനങ്ങൾ സാമാന്യേന സരളങ്ങളാണ്.

> "ഹന്ത! വിധിവൈഭവമോ കിന്തു ചെയ്‌വതയ്യോ സ്വാമിൻ?
> ബന്ധമില്ലിതിനൊന്നുമേ ബന്ധുവാരിന്നെനിക്കുള്ളു?
> (ഹന്ത)
>
> ന്യായമായ് നടന്നോരെന്നിൽ മായമുണ്ടെന്നോർത്തു
> കഷ്ടം!
> കായനാശം വരുത്തുന്നു തോയജാക്ഷ! രക്ഷിച്ചാലും.
> (ഹന്ത)
>
> നിശ്ചലാത്മാവായ് വിളങ്ങും സച്ചിദാനന്ദരൂപനേ!
> വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കിച്ചതി പെടുത്തിടാമോ? (ഹന്ത)
>
> സത്യമെന്നൊന്നുണ്ടെന്നാകിൽ നിത്യനിഷ്കളസ്വരൂപ!
> കൃത്യമായതിൻഫലം നീ മിഥ്യയാകാതേകിടേണം. (ഹന്ത)"

ഈ പാട്ട് അവയുടെ ഒരു മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കാം.

ചില ശ്ലോകങ്ങൾ

> "നിശാചരാധീശനശേഷവിദ്യാ-
> വിശാരദൻ രാവണനന്നൊരുനാൾ
> പ്രശാന്തസുസ്മേരവിലാസരമ്യം
> കൃശാങ്ഗിയോടെങ്ഗിതമേവമോതി".
>
> (അശോകവനികയിലെ സീത)

> "ദണ്ഡം തീർന്നൊരുമട്ടു നല്ല നിലയിൽ
> ക്കാൽവയ്ക്കുമക്കൈരളി-
> പ്പെണ്ണയ്യോ ചരടറ്റു തൻതല ചിര-
> യ്ക്കാറായിരക്കാറുമായ്
> കണ്ണുംപൊട്ടിയലംകൃതിപ്പെരുമപോയ്
> തർക്കം കുതർക്കത്തിലായ്
> തിണ്ണം വ്യാകരണം പഴിച്ചൊരു പഴ-
> മ്പാട്ടായിരിപ്പായി ഹാ!"
>
> (എം.കെ.കോരപ്പൻഗുരുക്കളുടെ മരണത്തെപ്പറ്റി)

27 കുട്ടമത്തു് കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ് (988–1060)

കുടുംബം

ദക്ഷിണകർണ്ണാടകത്തിൽപ്പെട്ട കാസർകോഡ് താലൂക്കിൽ മലയാളികളാണ് ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും എന്നുള്ള വസ്തുത വായനക്കാർക്ക് അശ്രുതപൂർവമല്ലല്ലോ. അവിടെ കുട്ടമത്തു് ദേശത്തു കന്നിയൂർ എന്ന പേരിൽ ഒരു സുപ്രസിദ്ധമായ നായർഗൃഹമുണ്ട്. അവിടെയും മലബാറിൽ കുറുമ്പ്രനാട്ടു താലൂക്കിൽ കോവുക്കൽ കന്നിയൂർ എന്ന ഗൃഹത്തിലുമായി ഉണിച്ചിക്കണ്ടക്കുറുപ്പ് എന്ന ഒരു മാന്യപുരുഷൻ തന്റെ തറവാടു സ്ഥാപിച്ചു ഭാഗിനേയന്മാർക്കു പ്രശസ്യമായ ധനസമ്പത്തിയും വൈദുഷ്യവിഭവവും നല്കി. ആ കുറുപ്പ് 1036-ാമാണ്ടു മകരമാസത്തിലെ കാർത്തികനാളിൽ അന്തരിച്ചു. കന്നിയൂർക്കുടുംബം അനേകം പണ്ഡിതന്മാരേയും കവികളെയും ജനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ആദ്യത്തെ ആളാണ് കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയനായ ചെറിയരാമക്കുറുപ്പിനെ കേരളത്തിലെ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുത്തണം. ആ കവിയുടെ അനുജൻ കുഞ്ഞിക്കേളുക്കുറുപ്പ്, അവരുടെ ഭാഗിനേയന്മാരായ കുഞ്ഞമ്പുക്കുറുപ്പ്, ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പ്, കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് ഇങ്ങനെ ആറുസാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പറ്റി നമുക്കു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവരിൽ 'മഹാകവി കുട്ടമത്തു്' എന്ന നാമാന്തരത്തിൽ സുവിദിതനായിരുന്ന കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് ഏറ്റവും മഹനീയനായ ഒരു ഭാഷാകവിയായിരുന്നു.

ജീവിതചരിത്രം

കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പു സദ്രത്നമാലാകർത്താവായ ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാന്റേയും കന്നിയൂർ ശ്രീദേവികെട്ടിലമ്മയുടേയും പുത്രനായി 988-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. പിതാവിന്റെ വൈദുഷ്യം അനുവാചകന്മാർക്കു പരിചിതമാണല്ലോ. മാതാവും ഒരു വിദുഷിയായിരുന്നു. ആ സുചരിത ഭർത്താവിന് ഒരവസരത്തിൽ അയച്ചതാണ് താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം.

> "ശ്രീദേവിയെന്ന തരുണീമണി കയ്യെഴുത്തി-
> തെൻജീവനാഥനറിയേണ്ടുമവസ്ഥയെന്നാൽ
>
> "സന്ദേശപത്രമിതു കണ്ടുടനേ വരാഞ്ഞാൽ
> സന്ദേഹമില്ല, മരണം മമ വന്നുകൂടും".

അച്ഛനെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും യഥാകാലം ഒരു ജ്യോതിസ്സൂത്രജ്ഞനായി വികസിച്ചു. അച്ഛൻതന്നെയായിരുന്നു പ്രധാന ഗുരു. നമ്പിയാരെഴുത്തച്ഛൻ എന്ന മറ്റൊരു പണ്ഡിതനും അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജ്യോതിഷം മുഴുവൻ അഭ്യസിച്ചതു പിതാവിനോടുതന്നെയായിരുന്നു. കമ്മാരപ്പൊതുവാൾ എന്ന സമകാലികനായ ഒരു ദൈവജ്ഞൻ

> "തത്താദൃഗ്ഗുണരത്നപൂർണ്ണജലധിഃ കുഞ്ഞുണ്ണിനാമോദഭൂൽ
> പുത്രോത്രീവ വിശിഷ്ടഗോളഗണിതാദ്യാധാരഭൂർവിശ്രുതഃ
> കോലാധീശ്വരഭൈമിരാട് പ്രഭൃതിസന്മാന്യൈസ്സസമ്മാനിതഃ
> ശ്രീവിദ്യാചരണാബ്ജമത്തമധുപഃ
> ശാന്താന്തരാത്മാത്മദൃക്"

എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിച്ചുകാണുന്നു. ഗോളക്രിയ എന്ന അതിസൂക്ഷ്മമായ തന്ത്രം അക്കാലത്തു് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതു കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറിപ്പിനുമാത്രമായിരുന്നു. ഹിംസകാര്യ പ്രഹൃഷ്ടഃ എന്ന കലിവാക്യത്താൽ സൂചിതമായ 1060-മാണ്ടു മേടം 1-ാംനു യായിരുന്നു കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ സ്വർഗ്ഗതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവു് 1061-ാമാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ 95-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചു.

കൃതികൾ

കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ കൃതികളെല്ലാം സംസ്കൃതത്തിലാണ്. (1) ദേവീമാഹാത്മ്യം, (2) കപോതസന്ദേശം, (3) വ്യാസോൽപത്തി എന്നിവ ആ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു.

28 ദേവീമാഹാത്മ്യം

ദേവീമാഹാത്മ്യത്തിലെ ഉപാഖ്യാനത്തെ വിഷയീകരിച്ചു കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആകെ പന്ത്രണ്ടു സർഗ്ഗങ്ങളും ഇരുപതു പദ്യങ്ങളുള്ള ഒന്നാം സർഗ്ഗമൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള സർഗ്ഗങ്ങളിൽ സാമാന്യേന പതിപ്പത്തു ശ്ലോകങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കോലത്തുനാട്ടു രാജകുടുംബത്തിന്റെ പരദേവതയായ മാടായിക്കുന്നിലെ (തിരുവർകാട്ട്) ഭഗവതി (ഭദ്രകാളി)യെയാണ് കവി സ്തോത്രംചെയ്യുന്നത്. പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ നിർമ്മിതി സമാപ്തമായത് 1121-ാംമാണ്ടു മിഥുനമാസം 13-ാംനുയായിരുന്നു.

> “കിഞ്ചിൽ കാലദിഗാദ്യമേയമുപമോപാധ്യാദിഹീനം പരം
> സത്താമാത്രമതീന്ദ്രിയം ഭവതി യർ പൂർണ്ണം സുഖം ശാശ്വതം
> യച്ഛക്ത്യാ ബഹുധാതുവിശ്വപരിണാമത്വേന) ഭാത്യേവ ത-
> ത്താവത്താം പ്രണതോസ്മി ശംഭുമഹിഷി! ത്വാം ദേവി! മായാമയീം”

എന്നതാണ് പ്രഥമശ്ലോകം. മറ്റൊരു ശ്ലോകംകൂടി പകർത്താം.

> “തിര്യഗ്ധൃത്വാഥ ശൂലം പൃഥുരുധിരസമാ-
> ക്തോഗ്രധാരം കരാഭ്യാം
> പശ്ചാൽകൃത്വൈകപാദം കിമപി ച നമയി-
> ത്വാ തനും രക്തസിക്താം
> സുംഭേ പ്രാണപ്രയാണേ ഭുവി ലുഠതി സരോ-
> ഷം സ്ഥിതാ ബദ്ധദൃഷ്ടി:
> സാ മാം രുദ്രാണ്യവ ത്വം ത്രിദശമുനിഗണൈ-
> സ്സംഭ്രമാൽ സ്തൂയമാനാ”.

കുറപ്പ കളാർണ്ണവാദിതന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനായ ഒരു ശ്രീവിദ്യോപാസകനായിരുന്നു.

29 കപോതസന്ദേശം

ഇതിലെ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങളേ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളൂ. ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> “പദ്യാം സൂര്യാദരതരപുരസ്കാരമാന്യാം പ്രപദ്യ
> സ്വൈരോൽപാതിന്യപി ഭവതി തദ്വാസവാക്ഷേപമൂഹേ;
> കോ വാ ഹർത്തും ഗരുഡവദസൗ യാതി പീയൂഷസാരം
> വിദ്വേഷീ സ്യാദിഹ ഖലു ജള്ളോ യഃ പരൗന്നത്യസേർഷ്യഃ”.

30 വ്യാസോൽപത്തിസംക്ഷേപം

ഇതിൽ 36 ശ്ലോകങ്ങളേ അന്തർഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. ഏറ്റവും ലളിതമാണ് ശൈലി.

> “നൗകാദണ്ഡം സുലളിതഗതം സംഭ്രമാന്മാർഗ്ഗയന്തീം
> പാന്ഥാലോലപ്രഹിതനയനാമാശ്ലഥന്നീവികേശാം
> നാഭീമൂലോൽക്രമതനുതനൂല്ലക്ഷ്യരോമാളിമുദ്യ-
> ദ്വക്ഷോജാമപ്യയമൃഷിരഭ്രദ്വീക്ഷ്യ താം കാമതന്ത്രഃ”.

31 ഒരു ഭാഷാശ്ലോകം

യമകകവനത്തിനു കന്നിയൂർ കുടുംബം വിശേഷിച്ചു കീർത്തിപ്പെട്ടതാണെന്ന് അനുവാചകന്മാർ ഇതിനുമേൽ അറിയും. താഴെക്കാണുന്നതു കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ യമകങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

“കൊടെടാ വരം പറയാ-
ലളന്നു കളവെത്ര വാരം പറയാം?
വാശിയടക്കം കോരാം
നെല്ലറയിൽനിന്നു പയ്യാടക്കം കോരാ”.

‘പയ്യാടക്കം കോരാ’യെന്നതു പാട്ടമളക്കേണ്ട കുടിയാന്റെ പേരാണ്.

32 കുട്ടമത്തു ചെറിയ രാമക്കുറുപ്പ് (1022–1081)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരിയായ ലക്ഷ്മിയമ്മയുടേയും പാച്ചഇല്ലത്തു വിഷ്ണുനമ്പൂരിയുടേയും പുത്രനായി ചെറിയ രാമക്കുറുപ്പ് 1022-ാമാണ്ടു കർക്കടകമാസം ഉത്രാടം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളിൽ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പുതന്നെയായിരുന്നു ഗുരുനാഥൻ. വ്യാകരണത്തിലും നമ്മുടെ കവി പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. മറ്റൊരമ്മാവനായിരുന്ന കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിന്റെ കീഴിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ച് ഒരു ഉത്തമഭിഷക്കെന്ന യശസ്സു നേടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുഞ്ഞമ്പുക്കുറുപ്പും കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പും ഉൾപ്പെടുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പേരിൽ ചെറിയ രാമക്കുറുപ്പിന് അപാരമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. 'ഗോവിന്ദകേളീ' സംസ്കൃത സ്തോത്രത്തിൽ

> "ലക്ഷ്മീർമ്മമാനേകഗുണൈവ മാതാ
> വിഷ്ണുഃ പിതാ വേദവിദാം നിഷേവ്യഃ
> ആസ്തേ ച രക്ഷാം കൃപയാസ്യ ലക്ഷ്മീ-
> വിഷ്ണു ക്രിയാസ്താം ന കഥം സദാ മേ?"

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കവി അവരെ വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിയുടെ കാലഗതി 1081-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 21-ാംനുയായിരുന്നു.

കൃതികൾ

രാമക്കുറുപ്പ സംസ്കൃതത്തിൽ (1) സുഭദ്രാഹരണംകാവ്യവും, (2) ഗോപാലകേളി, (3) ഗോവിന്ദശതകം എന്നീ പ്രധാന സ്തോത്രങ്ങളും, ഇവ കൂടാതെ (4) ആനന്ദജനനി, സാരസ്വതം, ലക്ഷ്മീപ്രശസ്തി, ഗിരികന്യാഷ്ടകം, ദേവീസ്തോത്രം, മഹാബലാഷ്ടകം, ശിവസ്തോത്രം, ധാന്വന്തരം, മൃത്യുഞ്ജയമുകുന്ദ സ്തോത്രം എന്നിങ്ങനെ പല ലഘുസ്തോത്ര
ങ്ങളും, (5) രുക്മിണീ സ്വയംവരം, (6) സീതാസ്വയംവരം എന്നീ യമകകാവ്യങ്ങളും (7) സർവഗരളപ്രമോചനം എന്ന വിഷവൈദ്യഗ്രന്ഥവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗോവിന്ദശതകം 1055-ൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. സർവഗരളപ്രമോചനം 12 അധ്യായങ്ങലടങ്ങിയ ഒരു ബൃഹദ് ഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ഭാഷയിൽ (8) കേശിവധം, (9) കംസവധം, (10)ശ്രീരാമാവതരം എന്നീ മൂന്ന് ആട്ടക്കഥകളും, (11) കൃഷ്ണാവതാരം, (12) പൂതനാമോക്ഷം, (13) അഹല്യാമോക്ഷം എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് ഓട്ടൻതുള്ളലുകളും നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീരാമാവതാരമാണ് ഒടുവിലത്തെ കൃതി. അദ്ദേഹത്തെ കുഞ്ഞമ്പുക്കുറുപ്പും ഉഷാനിരുദ്ധനാടകത്തിൽ

> "ഭൂമിക്ഷോഭഭയാലിളയ്ക്കുമുരഗസ്വാമിക്കൊഴിഞ്ഞന്യരാം
> കേമന്മാർക്കു തലയ്ക്കണയ്പൊരു വചസ്സാമർത്ഥ്യമേറും കൃതി
>
> നാമം കേൾക്കുകിലും ഗദങ്ങളകലും ധീമാൻ ഭിഷക്കർമ്മാൻ
> രാമാഖ്യൻ കനിയേണമെന്നിലമിതപ്രേമാതുലൻ മാതുലൻ"

എന്നു വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു. രാമക്കുറുപ്പിന്റെ കൃതികൾ പ്രായേണ യമകാലംകൃതങ്ങളും പാണ്ഡിത്യമണ്ഡിതങ്ങളുമാണ്. പട്ടത്തു വാസുഭട്ടതിരിയുടെ വാസനാവൈഭവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലും അമ്ലാനമായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ആ വാസനയുടെ ബീജം മാതുലന്റെ ദേവീമാഹാത്മ്യത്തിൽത്തന്നെ കാണ്മാനുണ്ട്. ഭാരതത്തിലെ ഇതരദേശങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കേരളം യമകകവികൾക്കു കീർത്തിപ്പെട്ടതാണ്. ആ കവികളുടെയിടയിൽ അപശ്ചിമമായ ഒരു സ്ഥാനം രാമക്കുറുപ്പിനും നല്കേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹമാണ് കേരളത്തിൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഒടുവിലത്തെ സംസ്കൃതകവി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്താം.

സുഭദ്രാഹരണം കാവ്യം

> "നാനാർത്ഥജാലമിശ്രസ്യ സാധ്യ്വാ സാപി മഹീയസഃ
> ജഗാഹേ രസനാതര്യാ പാരം വിദ്യാസരസ്വതഃ".

സ്തോത്രങ്ങൾ

> "ഹൃഷീകേശഃ കേശവ്രജകലിതപിഞ്ഛോ ഹൃദി സതാം
> കൃതാവാസോ വാസോരുചിവിജിതവിദ്യുദ്ദിശതു മേ
> പരാം ലക്ഷ്മീം ലക്ഷ്മീം ദധദുരസി വിശ്വാവനവിധൗ
> സദാ ലോലോ ലോലോജ്ജ്വലദമലവിസ്തീർണ്ണനയനഃ".
>
> (ഗോവിന്ദശതകം)

ശബ്ദചിത്രജടിലങ്ങളാണ് ഗോവിന്ദശതകത്തിലെ പല ശ്ലോകങ്ങളും. താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങളുടെ പേരുകളും ശ്ലിഷ്ടരൂപത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

> "യദ്വക്ത്രം ചന്ദ്രഭം യോ ധൃതമകരമണീ-
> കുണ്ഡലോ യോതിഗോമാം
> ശാർങ്ഗം ചാപം ദധദ്യോ മിളദളിവനമാ-
> ലോജഹര്യാശ്രിതോ യഃ
> യോ ദേവോങ്ഗശ്രിയാപ്തോ ഝഷദൃഗളിതുലാം
> രാധികോരോജകുംഭാ-
> ശ്ലേഷീ യസ്സ്യാന്മുദേ വോ ബുധശരണപദ-
> സ്സോഖിലക്ഷേമരാശിഃ".
>
> (ഗോവിന്ദശതകം)

> "സുധാധാരാധാമ്നി സ്ഥിതവതി! സഹസ്രച്ഛദധരേ
> ഷഡാധാരാണാമപ്യുപരി പരിദീപ്തേ സരസിജേ
> ലസന്തീമസ്പഷ്ടാം പരമശിവജുഷ്ടാം കതിചന
> സ്മരന്തി ത്വാം ധന്യാഃ പരചിദമൃതാനന്ദലഹരീം".
>
> (ആനന്ദജനനി)

> "ധീമച്ചിത്താബ്ജവാടീവിഹരണവരടീ-
> ഭാവഭാഗംബരാടീ-
> കോടീകോടീരകോടീമണിഘൃണിപരിദീ-
> പ്താംഘ്രിരാംനായവാടീ
> പാടീരപ്രൗഢഗന്ധിജ്വലിതകുചതടീ-
> ലംബിതാനർഘശാടീ
> കുടീഭൂതാ ശ്രിയാം മേ ധൃതവിധുമകുടീ
> ഭാതു ധാതുർവധൂടീ".
>
> (ദേവീസ്തോത്രം)

മഹാബലൻ എന്നതു ഗോകർണ്ണക്ഷേത്രത്തിലെ ശിവനാണ്. മൃത്യുഞ്ജയമുകുന്ദസ്തോത്രത്തിൽ ഏഴു ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഓരോന്നിനും ശിവപരമായും വിഷ്ണുപരമായും അർത്ഥകല്പനചെയ്യാം. ഒരു ശ്ലോകം പകർത്താം.

> "ശ്രിയോ നിവാസോ ജഗതാം പതിര്യ-
> സ്സ ചന്ദ്രകോല്ലാസികലാപമൗലിഃ
> അഘസ്യ കുവന്നുപരോധമസ്മാൻ
> മൃത്യുഞ്ജയോ വ്യാദഥവാ മുകുന്ദഃ".

33 രുക്മിണീസ്വയംവരം

ഈ യമകകാവ്യമാണ് രാമക്കുറുപ്പിന്റെ വാങ്മയങ്ങളിൽ അത്യുത്തമമായി പ്രശോഭിക്കുന്നത്. അതിൽ ആകെ മൂന്നു സർഗ്ഗങ്ങളും 201 ശ്ലോകങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചില ശ്ലോകങ്ങളിൽ കവി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പദഘടനാവൈചിത്ര്യം പരിശോധിക്കുക.

“വിഹരൻ വൃന്ദാവനതഃ കപടശിശുര്യോ
മനീഷിവൃന്ദാവനതഃ
യമുനാതോയേ നാഗഃ പൃഥുലോ മഥിതശ്ചിരം ധൃതോ
യേനാഗഃ”

“മായാവിനാഥ ഹരിണാകഥി സാരസേന-
പുത്രീപ്രപൂജ്യവദനേ സ്ഫുടസാരസേന;
ഹാ ദ്വേഷപാത്രമഹമസ്മ്യരുസാരസേന-
ഭ്രൂമീഭൃതാം ത്വയി പരം തമസാ രസേന”.

34 സീതാസ്വയംവരം

അതു മറ്റൊരു യമകാവ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“ആസേവേമഹി മധുരം സദാ മുകുന്ദം
പരോദയന്മഹിമധുരം
ഹാടകരുചിപരലസിതം സ്മിതം ദധാനം ശശിപ്രഭാപടല
സിതം”

35 ആട്ടക്കഥകൾ

ഇവയിൽ ശ്രീരാമാവതാരമാണ് പ്രധാനം. അതിലെ ശ്ലോകങ്ങൾക്കും പദങ്ങൾക്കും ആസ്വാദ്യതയുണ്ട്. അനേകം ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും യമകഭൂഷിതങ്ങളാണ്.

> “സ്വച്ഛം സ്വച്ഛന്ദചേഷ്ടാവ്യഥിതജഗദഥാ
> ശോകനീപാമ്രജാതീ-
> മല്ലീമല്ലീയമാനഭ്രമരപികകുലം
> പങ്ക്തികണ്ഠഃ കദാചിൽ
> ലങ്കാലങ്കാരഭൂതം ലളിതമുപവനം
> ജായയാ സാർദ്ധമൃച്ഛൻ
> ലീലാലീലായതസ്താം മയദനുജസുതാ-
> മബ്രവീൽ കർബ്ബുരേന്ദ്രഃ”

എന്നതു് അതിലെ ഒരു ശ്ലോകമാകുന്നു.

36 കുട്ടമത്തു കുഞ്ഞിക്കേളക്കുറുപ്പ് (1038–1090)

ജീവിതചരിത്രം

കുഞ്ഞിക്കേളക്കുറുപ്പ് ചെറിയരാമക്കുറുപ്പിന്റെ കനിഷ്ഠ സഹോദരനായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുനാഥൻ ചെറിയ രാമക്കുറുപ്പു തന്നെയായിരുന്നു. കുഞ്ഞിക്കേളക്കുറുപ്പും ഒരു വൈദ്യനെന്നനിലയിൽ അത്യന്തം പ്രശസ്തനായി ത്തീർന്നു. 52-ാമത്തെ വയസ്സിൽ 1090-ാമാണ്ടു മീനമാസം 23-ാംനു- യായിരുന്നു മരണം. ജനനദിവസം ഏതെന്നു സൂക്ഷ്മമായറിയുന്നില്ല.

കൃതികൾ

കുഞ്ഞിക്കേളക്കുറുപ്പിനു സാഹിത്യത്തിൽ തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനത്തോടായിരുന്നു അധികം പ്രതിപത്തി. സ്വന്തമായി ഒരു തുള്ളൽക്കളിയോഗം അദ്ദേഹംതന്നെ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. (1) ഖരവധം, (2) സീമന്തിനീസ്വയംവരം, (3) സീതാസ്വയംവരം, (4) കുചേലഗോപാലം, (5) ശങ്കരാചാര്യചരിതം, (6) രാധാമാധവം എന്നീ ഓട്ടൻതുള്ളലുകൾ ആ കവി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാക്കിനു നല്ല ഫലിതമുള്ള ഒരു സരസൻതന്നെയായിരുന്നു കുറുപ്പ്. പാട്ടുകളും ധാരാളമായി ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ദേശ്യപദപ്രയോഗം കുറേ അധികമുണ്ട്.

“കാട്ടുമൃഗങ്ങടെ മാറത്തുടനടി കട്ടിച്ചോരതുളുമ്പി വിളങ്ങിന
ദംഷ്ട്രായുഗവും കരിമലസമമധരോഷ്ഠം തഴ്ത്തും
കൊന്തൻപല്ലും
വിട്ടതികോമളമാക്കിയതോർത്താലൊട്ടെങ്കിലുമതു
ചൊല്വാൻ മേലാ.
നീളംപൂണ്ടു കനത്ത കരിമ്പനയോളം നീണ്ട
കറുത്തകുജങ്ങളെ
താലഫലത്തിനു തുല്യത നല്കിത്താലോലിച്ചുടനൊന്നു
കല്യക്കി
മാലിന്യം പെരുതാം പല മൃഗകടൽമാലകൾകൊണ്ടു
ഭയങ്കരമാകും
മാറും വയറും കണ്ടാൽപ്പുരുഷർ മാറും പേടി മുഴുത്തൊരു
ഭാഗേ,
ചേറും ചോരകളുംകൊണ്ടധികം നാറും തുണിയതു
നോക്കുന്നേരം
തേറുന്നാളുകളില്ലെന്നാലഥ കാറും കണ്ടവർ; സംശയമില്ല”.

(ഖരവധം)

“ജന്മികൾ നിജനിജകുടിയാന്മാരിൽ
മർമ്മക്ലേശമുദിക്കുന്നവിധം
പാട്ടം പതിവിലതിക്രമമായിത്തോട്ടങ്ങൾക്കു ചുമത്തുന്നില്ല.
ശീക്കാശുമിടക്കോഴകളിവ ശീലക്കേടാൽ വാങ്ങുന്നവരെ
മൂലയ്ക്കാക്കിവിടുന്നു മഹാശയൻ
ചൂലേപ്പോലതിനിന്ദിതരാക്കി.
കുടിയന്മാരല്ലാതെ വസിക്കും കുടിയാന്മാർ
നിജഭൂസ്വത്തുക്കളിൽ
കുടികടമൊട്ടു ചുമത്തീടാതേ കുടിപാർക്കുന്നു
കൃഷിത്തൊഴിലോടും.
. . . .
എങ്ങും രാഗദ്വേഷവിഷാദികൾ പൊങ്ങും
മൂർഖമനുഷ്യാഹികളാ-
ലില്ല ഭയവ്യസനാദികളവിടെസ്സല്ലയകന്നു
സുഖിക്കാനാർക്കും”.

(സീമന്തിനീസ്വയംവരം)

“മൂർഖന്മാരതിധനവാന്മാരായാക്കംകൂടാതുണ്ടൊരുപോലെ
നോക്കുമ്പോൾ നല്ലാളുകൾതന്നെ വാക്കും
മധുരതചേർത്തുരചെയ്യും.
ആർക്കാനും ജലപാനംപോലും പാർക്കുകിൽ
നല്കുകയില്ലവരാരും.
ക്ഷുത്തു സഹിപ്പാൻ കഴിയാതേ ബത! ചത്തുമറിഞ്ഞു
പതിച്ചീടുകിലും
വിത്തം ചിലവിടുവാനായിട്ടൊരു ചിത്തം വയ്ക്കുകയില്ലെന്നല്ല
സത്തുക്കലെയവമാനിപ്പതിലുമസത്തുകളേറ്റം
മോദിക്കുന്നു”.

(കുചേലഗോപാലം)

37 കുട്ടമത്തു കുഞ്ഞനുക്കുറുപ്പ് (1032–1086)

ചരിത്രം

ചെറിയരാമക്കുറുപ്പിന്റെ ഭാഗിനേയനാണ് കുഞ്ഞനുക്കുറുപ്പെന്ന നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം 1032-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം മകംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. നല്ല സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും വൈദ്യനുമായി ഉയർന്നു. 1086-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 23-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

(1) കീർത്തിഭൂഷണചരിത്രം കാവ്യവും, (2) ഉഷാനിരുദ്ധം, (3) വൈദർഭീവാസുദേവം, (4) അംശുമതീധർമ്മഗുപ്തം എന്നീ മൂന്നു നാടകങ്ങളുമാണ് കുറുപ്പിന്റെ വാങ്മയങ്ങൾ. ആദ്യത്തെ രണ്ടു നാടകങ്ങളും 1060 മുതൽ 70 വരെ നീണ്ടുനിന്ന നാടകനിർമ്മാണ ബഹളക്കാലത്ത് എഴുതിയതാണ്. 1069-ലാണ് വൈദർഭീവാസുദേവത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം. 1081 മുതൽ അഞ്ചുകൊല്ലം അംശുമതീധർമ്മഗുപ്തം രചിക്കുവാൻ വിനിയോഗിച്ചു. സോമവാരവ്രതമാഹാത്മ്യം കഥയാണ് പ്രതിപാദ്യം. ആ നാടകം ഗാനസംഘടിതമാണ്. തന്റെ ഭാഗങ്ങളിലായി പത്തങ്കങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. തന്റെ അനുജൻ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിന്റെ ദേവയാനീചരിതം നാടകം കണ്ടപ്പോൾ അതിനെ അനുകരിച്ചു നിർമ്മിച്ചതാണ് ആ കൃതി. കവിക്കു സംഗീതത്തിൽ വാസനയുണ്ടോ എന്നു നടി സൂത്രധാരനോടു ചോദിക്കുകയും അതിനു സൂത്രധാരൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

> "ധീമാന്മാർ മുടി ചൂടിടും പടുവചഃ-
> സ്തോമപ്രസൂനോത്ഭവാ-
> രാമാഭൻ, ഭവബന്ധമറ്റു പരചി-
> ദ്ധാമാശ്രയം ചെയ്തവൻ
> രാമാഖ്യൻ ഗുരു മാതുലന്റെ കനിവാൽ
> പ്രേമത്തൊടീ മർത്ത്യനിൽ-
> സ്സാമാന്യം കൃതി മിക്കവാറുമണയും
> താനേ സുധാനേർമൊഴി!"

ഈ നാടകത്തിൽ ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളുംകൂടി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഗാനങ്ങൾക്കാണ് ശ്ലോകങ്ങളേക്കാൾ അധികം സ്വാരസ്യം. പതിവുപോലെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രകയായി ഉദ്ധരിക്കാം.

> "കണ്ടാൽ പ്രതിഭടരോടും ഭയങ്കരത്വം പെരുത്തതൻ
> ഭടരോടും
> ഷണ്മുഖനാണ്മയിലേറി സ്ഫുരിപ്പവൻ
> വരുവതാണിതാണ്മയിലേറി".

(ഉഷാനിരുദ്ധം)

> "ചുണ്ടിൻപുറത്തിളകമാറു കറുത്തു നില്ക്കും
> നീണ്ടുള്ള പല്ലുമൊരു കോണു തിരിഞ്ഞ കണ്ണും
> കണ്ടുള്ള രണ്ടു കവിളും ചുളിവുള്ള മെയ്യും
> കണ്ടാലറയ്ക്കുമൊരു മുത്തിയിതേതൊരുത്തി?"

> "വരുണദയിതയാം ദിശാമുഖത്തി-
> ന്നരുണലലാമമലങ്കരിച്ചപോലെ
> വിരവൊടു വിലസുന്ന സൂര്യബിംബം
> വിരഹിയിലേറ്റിന ചൂടൊടൊത്തിദാനീം".

(വൈദർഭീവാസുദേവം)

> "ഗിരിവരസുതേ! നാഥേ! പാദേ പതിക്കുമെനിക്കു നീ
> ഹരിയെ വരനായ്ക്കൂട്ടിക്കൂട്ടിത്തരും വരമേകണം
> ഒരുവനധികം ദുഃഖം സൗഖ്യം പര,ന്നിവയൊക്കെ നിൻ
> കരിമിഴിയിണത്തെല്ലാലല്ലാതെ വന്നിടുമോ ശിവേ?"

(വൈദർഭീവാസുദേവം)

> "കിഴവനെ യുവാവാക്കും വാക്കും, തിലപ്രസവപ്രഭ-
> യ്ക്കുഴലനുദിനം മൂക്കും മൂക്കും മിനുത്തൊരു ഗന്ധവും
> മിഴികളടിയാലാക്കും ലാക്കും തകർപ്പൊരു കാറണി-
> ക്കുഴലിയിവൾതൻ നോക്കും നോക്കും തരുന്നൊരു
> കൗതുകം".

(അംശുമതീധർമ്മഗുപ്തം)

38 ഒരു ഭാഷാശ്ലോകം

വാതിലിന്റെ മറവിൽനിന്നുകൊണ്ടു കുശലപ്രശ്നം ചെയ്ത ഒരു സ്ത്രീയോട്ട്

> “ശോണാധരീകുലമണേ! ഭവദീയഭർത്തൃ-
> പ്രാണാധികപ്രണയമാർന്നൊരു സേവകൻ ഞാൻ
> കാണാമെനിക്കു ഭവദാസ്യമതല്ലയായ്കി-
> ലേണാങ്കബിംബമിതു കണ്ടു രസിച്ചുകൊള്ളാം.”

39 കുട്ടമത്തു കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് (1056–1119)

ജനനം

ഈ അടുത്ത കാലത്തെ കേരളീയഭാഷാകവികളിൽ അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിലാണ് കുട്ടമത്തു കുന്നിയൂർ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് ആരൂഢനായിരുന്നതു്. കുഞ്ഞമ്പുക്കുറുപ്പിന്റെ അനുജനായ അദ്ദേഹം 1056-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം 27-ാംനു ഉത്രാടം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മാതാവ് ദേവകിയമ്മയും പിതാവു പ്രസിദ്ധനായ ശങ്കരനാഥജ്യോത്സ്യരുടെ ഭാഗിനേയൻ വങ്ങാട്ടു ഉദയവർമ്മൻ ഉണിത്തിരിയുമായിരുന്നു. ‘ബാലഗോപാലൻ’ നാടകത്തിലെ ഒരു സമർപ്പണശ്ലോകത്തിൽ കവി ആ മാതാവിനെ

> “അമ്മേ! ദേവകി! ദേവി! തന്നരുളി നീ
> നൽബാലഗോപാലനിൽ
> ശം മേ നേർന്ന സുശീലപോൽ മയി മുലപ്പാലും
> മുകുന്ദേച്ഛയും;
> ഉന്മേഷത്തൊടിവന്നു ഹന്ത! ഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷനായീ
> കനി-
> ഞ്ഞെന്മേൽ വെച്ചതു തൽക്കഥാപരിമളംമാത്രം
> ജഗന്നായകൻ”

എന്നു സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 1079-ലായിരുന്നു ദേവകിയമ്മയുടെ മരണം.

വിദ്യാഭ്യാസം

കുറുപ്പിനെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ എഴുത്തിനിരുത്തിയതു പിതാവിന്റെ ഭാഗിനേയനായ നാരു ഉണിത്തിരിയായിരുന്നു. പിതൃഗൃഹത്തിനു സമീപമുള്ള കരിവള്ളൂർ ഗ്രാമവിദ്യാലയത്തിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ നാരുഉണിത്തിരിയുടെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതവും അഭ്യസിച്ചു. പത്താമത്തെ വയസ്സിനുമേൽ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചുതുടങ്ങിയെങ്കിലും അതു് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുടക്കേണ്ടി വന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു് ആ ഭാഷ കുറേക്കൂടി അഭ്യസിച്ചു. പിന്നീടു് കുന്നിയൂർ ഭവനത്തിലേക്കു താമസം മാറ്റി. അവിടെ കവിയുടെ മാതുലനും കവിപുങ്ഗവനുമായ ചെറിയ രാമക്കുറുപ്പിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പിന്റേയും കീഴിൽ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ കുഞ്ഞിച്ചിണ്ടക്കുറുപ്പിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നു. കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളിലും സാമാന്യമായി വ്യാകരണത്തിലും അറിവു നേടി. അപ്പോൾ ഇരുപതു വയസ്സായി. പിന്നീടും ചെറിയ രാമക്കുറിപ്പിന്റെ അന്തേവാസിയായി 1081 വരെ കഴിച്ചുകൂട്ടി, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും നിഷ്ണാതനായി. സാഹിത്യത്തിലുണ്ടായ സാമാന്യാധികമായ അഭിനിവേശം നിമിത്തം വൈദ്യവൃത്തി ഒരു തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചില്ല. എങ്കിലും അളർക്കാദിവിഷചികിത്സയിലും ബാലചികിത്സയിലും ആവശ്യംപോലെ സമർത്ഥമായി പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. നമ്മുടെ കവി ആദ്യകാലത്തു കീചകവധം എന്നൊരോട്ടൻതുള്ളലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പുമായിച്ചേർന്നു കുട്ടമത്തു ഭഗവതീക്ഷേത്രത്തിൽ കൊല്ലംതോറും നടത്തിവരാറുള്ള ഉത്സവത്തെ അധികരിച്ച് ഉത്സവചരിതം എന്നൊരു കാവ്യവും രചിച്ചു. ആ ക്ഷേത്രം കാസർകോഡിലെ ഒരു മലയാളകുടുംബമായ താഴയ്ക്കാട്ടുമനവകയാണ്.

അനന്തരജീവിതം

കുറുപ്പിന്റെ പ്രശസ്യങ്ങളായ കൃതികളിൽ ആദ്യത്തേതു കാളിയമർദ്ദനം യമകകാവ്യമാകുന്നു. അതു് 1074-ൽ കവിക്കു 18 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ നിർമ്മിച്ചതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്യത്ഭുതമായ കവനവൈഭവം സഹൃദയന്മാർക്കു തദ്വാരാ ബോധ്യമായി. അതു ചെറിയ രാമക്കുറുപ്പിന്റെ രുക്മിണീസ്വയംവരം സംസ്കൃത യമകകാവ്യത്തെ അനുകരിച്ചു ഭാഷയിലെഴുതിയതാണ്. രാമക്കുറുപ്പു താനുണ്ടാക്കിയ കൃതികൾ ആ ശിഷ്യനേക്കൊണ്ടു് എഴുതിക്കുകയും കവനരീതി വഴിപോലെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിനു സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ സംഗീതത്തിലും അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്ത കൃതിയായ ദേവയാനീചരിതം എന്ന സംഗീതനാടകം 1083-ൽ മാത്രമേ വിരചിതമായുള്ളു. 1091-ൽ കിരാതബില്ലി എന്നു മഞ്ജരീവൃത്തത്തിൽ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതു പിന്നീടു് അമൃതരശ്മി പഞ്ചമകലയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. 1086-ൽ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയസുഹൃത്തും പണ്ഡിതകവിയുമായ പി. കെ. കൃഷ്ണൻനമ്പിയാരും കരിപ്പത്തു കുഞ്ഞിരാമപ്പൊതുവാളും ചേർന്നു യോഗവാസിഷ്ഠത്തിന്റെ ഒരു വൃത്താനുവൃത്തമായ ഭാഷാനുവാദം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. അതിന്റെ പത്തു ലക്കങ്ങളേ പുറത്തു വന്നുള്ളു. 1099-ാമാണ്ടു കണ്ണൂരിലെ ആയുർവ്വേദവൈദ്യശാലയുടേയുംമറ്റും ഉടമസ്ഥനായ എം. കെ. കുഞ്ഞിരാമൻവൈദ്യൻ പുതുതായി ആരംഭിച്ച കേരളചന്ദ്രിക എന്ന മാസികയുടെ പ്രസാധകനായി. ആ മാസിക ഒന്നരകൊല്ലത്തിനുമേൽ പ്രചരിച്ചില്ല. അതുവരെ കുറുപ്പ് അധികമൊന്നും എഴുതാതെയാണിരുന്നതു്. 1101-ാമാണ്ടു മനസ്സിനു നേരിട്ട കഠിനമായ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ നിവാരണത്തിനായി മൂകാംബികയിൽ ഭജനത്തിനു പോകുകയും വിദ്യാരൂപിണിയായ അവിടത്തെ ദേവി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചതായി കവിക്കു തോന്നുകയുംചെയ്തു. തിരിയെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോന്നപ്പോൾ കാവ്യനിർമ്മിതിയിൽ പൂർവ്വാധികമായ ഔത്സുക്യവും ശക്തിയുമുണ്ടായി. തദനന്തരമുള്ള പതിനെട്ടു വർഷങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹം നിരന്തരമായി സാഹിത്യവ്യവസായം ചെയ്തതു്. ഏറ്റവും ഫലഭൂയിഷ്ഠമായിരുന്നു ആ വ്യവസായം. 1102-ൽ നീലേശ്വരം രാജകീയഹൈസ്കൂളിലെ മലയാളപണ്ഡിതനായി പ്രവൃത്തി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതിന് അത്യന്തം അനുകൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയും കിട്ടി. 1092-ൽ അഞ്ചാംരംഗമായ ഭഗവൽപ്രത്യക്ഷംവരെ എഴുതിയിരുന്ന ‘ബാലഗോപാലൻ’ നാടകം 1095-ൽ പൂരിപ്പിച്ച് ആ സ്കൂളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അഭിനയിക്കുന്നതിനായി അതിനു മുൻപുതന്നെ കൊടുത്തിരുന്നു. 1115 വരെ ആ പണി തുടർന്നുകൊണ്ടുപോയി. പണ്ഡിതരായതിനുമേൽ 1102-ൽ നചികേതസ്സ്, 1111-ൽ ധ്രുവമാധവം, 1113-ൽ വിദ്യാശംഖധ്വനി, 1115-ൽ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ എന്നീ സംഗീതനാടകങ്ങൾ എഴുതി അവയേയും ആ സ്കൂളിൽത്തന്നെ അതാതുകൊല്ലത്തെ വാർഷികോത്സവാവസരത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചു. 1107-ൽ ആരംഭിച്ചു പൂർണ്ണമാക്കാത്ത അത്ഭുതപാരണ എന്ന സംഗീതനാടകവും 1114-ൽ പൂർണ്ണമാക്കി അരങ്ങേറ്റം കഴിപ്പിച്ചു. 1116-ൾ അറുപതാമത്തെ വയസ്സ് തികഞ്ഞതോടുകൂടി അധ്യാപകവൃത്തിയിൽനിന്നും വിരമിച്ചു. 1117-ൽ ചിറക്കൽക്കോവിലകത്തു രാമവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിദിനത്തിൽ കുറുപ്പിനു ‘മഹാകവി’ എന്ന ബിരുദം സമ്മാനിച്ചു. തദനന്തരം ചരിത്രനായകന്റെ ഓജസ്സു ക്രമേണ ക്ഷയിക്കുകയും, 1119-ാമാണ്ടു കർക്കടകമാസത്തിൽ വാതാദിരോഗങ്ങൾ മൂർച്ഛിച്ച് അദ്ദേഹം ഐഹികവാസം ത്യജിക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രീവിദ്യോപാസനയും യോഗാഭ്യാസവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈനംദിനചര്യയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഏണാടൻ വീട്ടിൽ ശ്രീദേവിഅമ്മയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹധർമ്മിണി.

കുട്ടമത്തു തറവാട്ടു നൂറുകൊല്ലത്തിനുമേലായി നിലനിന്നുപോരുന്ന സാഹിത്യപാരമ്പര്യം ഇന്നും ഏറെക്കുറെ പരിലസിപ്പിച്ചുപോരുന്നു. കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിന്റെ അനുജൻ നാരായണക്കുറുപ്പ് ഗോവർദ്ധനാരാധനം എന്ന സംഗീതനാടകത്തിന്റെ പ്രണേതാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹത്തിലാണ്. ‘കുട്ടമത്തുഗ്രന്ഥസമുച്ചയം’ എന്ന പേരിൽ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പു തുടങ്ങിയുള്ള കവിവര്യന്മാരുടെ വങ്മയങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായതു്.

കൃതികൾ

ഞാൻ മുൻപു നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്ത (1) കാളിയമർദ്ദനം യമകകാവ്യം, (2) യോഗവാസിഷ്ഠം, (3) ദേവയാനീചരിതം, (4) ബാലഗോപാലൻ, (5) നചികേതസ്സ്, (6) ധ്രുവമാധവം, (7) ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, (8) അത്ഭുതപാരണ എന്നീ സംഗീതനാടകങ്ങൾ, (9) കെ. കേളപ്പന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചെഴുതിയ ചിത്രാന്തരങ്ങൾ (ചില ചെറിയ ഗദ്യദൃശ്യങ്ങൾ), (10) കുത്താളിനായരുടെ മകൻ സി.അപ്പക്കുട്ടൻ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാധാകൃഷ്ണകലാലയം കഥകളി യോഗത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി 1103-ൽ എഴുതിയ ബാലഗോപാലൻ ആട്ടക്കഥ, (11) തിരുവല്ലാ രാമകൃഷ്ണാശ്രമപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ആഗ്രഹപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി രചിച്ച ശ്രീരാമകൃഷ്ണഗീത, (12) മൂകാംബികാപുരാണം കിളിപ്പാട്ടു്, (13) കപിലോപാഖ്യാനംകിളിപ്പാട്ടു്, (14) ഇളന്തളിരുകൾ, (15) അമൃതരശ്മി എന്നപേരിൽ പത്തു കലകളായി (ഭാഗങ്ങൾ) പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഖണ്ഡകൃതികൾ, (16) സുദർശനൻ എന്ന ഗദ്യകഥ ഇങ്ങനെ പല വാങ്മയങ്ങളുടെ ജനയിതാവാണ് അദ്ദേഹം. കീചകവധം തുള്ളലിനേയും ഉത്സവചരിതം തുള്ളലിനേയും കണക്കിൽ കൂട്ടേണ്ടതില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ അദ്ദേഹം (17) മൂകാംബികാഷോഡശീ, (18) അനുഭൂതിമഞ്ജരീ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു സ്തോത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (19) ഗീതഗോവിന്ദത്തിന്റെ രീതിയിൽ വേങ്ങയിൽ ഗോവിന്ദൻനായനാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം എഴുതുവാനാരംഭിച്ച ശ്രീദേവീചരണാമൃതം അഥവാ അമൃതാനന്ദൻ എന്ന ഭാഷാകൃതിയും, (20) ശ്രീരാമകൃഷ്ണ ഭാഗവതവും പൂർത്തിയായിട്ടില്ല.

കവിതാരീതി

കുട്ടമത്തു തികഞ്ഞ ഒരു ആസ്തികനും ദേവീഭക്തനും ശ്രീകൃഷ്ണോപാസകനുമായിരുന്നു. ഭാഗവതവും ഭഗവദ്ഗീതയും അദ്ദേഹം പതിവായി പാരായണംചെയ്തുവന്നു. വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സമാർജ്ജിച്ചിരുന്ന വിസ്മയനീയമായ വിജ്ഞാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്നതാണു. ആ ശിശുകോമളമായ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു സ്ഫടികനിർമ്മലങ്ങളായ ചിന്തകളല്ലാതെ ബഹിർഗ്ഗമിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രാചീനങ്ങളും നവീനങ്ങളുമായ ആശയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. ആധുനികകേരളത്തിലെ ഭക്തകവി എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ പറയാറുണ്ടു്. അതു പരമാർത്ഥവുമാണ്. എന്നാൽ ഭക്തൻ മാത്രമല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ദേശാഭിമാനം, ഭാഷാഭിമാനം, സമുദായാഭിമാനം ഇത്യാദി വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ ആ സുഗൃഹീത നാമാവിൽ പ്രകൃഷ്ടമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. രാമകൃഷ്ണപരമഹംസന്റെ ഒരു വിനീതാനുയായിയായാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതം നയിച്ചുവന്നതു്. ഒരു സൽക്കാവ്യത്തിനുവേണ്ട രസഭാവങ്ങളും ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു കൃതിയിലും സുലഭമായി നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. നാലഞ്ചു വാക്ക് അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിച്ചാൽ ആരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായിത്തീരും. അത്രയ്ക്കു ശാന്തവും വിനീതവും മധുരോദാരവുമായിരുന്നു ആ സാത്വികന്റെ പെരുമാറ്റം. പണ്ഡിതപ്രിയമായ കാളിയമർദ്ദനത്തിൽനിന്നു സർവജനപ്രിയമായ അമൃതരശ്മിവരെ അദ്ദേഹത്തിന് ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. നിസർഗ്ഗജമായ വാസനാവൈഭവത്തെ നിരന്തരമായ ഉത്സാഹംകൊണ്ടും നിസ്തന്ദ്രമായ പരിശ്രമം കൊണ്ടും എത്രമാത്രം പോഷിപ്പിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യജീവിതം പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നു.

40 കാളിയമർദ്ദനം

സംസ്കൃതത്തിൽ ധാരാളം യമകകാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഭാഷയിൽ മുക്തകങ്ങളേയുള്ളു. യമകശബ്ദം ഞാൻ ഇവിടെ ആര്യാഗീതിവൃത്തത്തിൽ സംഘടിതമായ യമകം എന്ന സങ്കുചിതാർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. ആ ന്യൂനത ആദ്യമായി പരിഹരിച്ചതു് കുഞ്ഞിക്കുഷ്ണക്കുറുപ്പാണ്. മറ്റൊരു കവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ സരണിയിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ ഇതഃപര്യന്തം ഒരുമ്പെട്ടിട്ടില്ല. അത്രയ്ക്കു പ്രയാസമേറിയതാണ് ആ പണി. പതിനെട്ടു വയസ്സു മാത്രമുള്ള ഒരു ബാലപ്രായൻ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എങ്ങനെ പന്താടുന്നു എന്നു നാലു സർഗ്ഗങ്ങളിൽ 127 ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ ആ കൃതിയിൽ പ്രസ്പഷ്ടമായി ഭാവുകന്മാർക്കു നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്.

> "പാലയ മാമലമങ്കേ ഗണപതിതന്നെദ്ധരിച്ച മാമലമങ്കേ!
> തവ പദനിലയേ വിലയേറീടുന്നതു കൃഷ്ണഭദ്രനിലയേ!
> വിലയേ".

കുട്ടമത്തിന്റെ സംസ്കൃതീകൃതരൂപമാണ് കൃഷ്ണഭദ്രം.

> "അഭ്രത്തോളം തുള്ളിക്കുട്ടം പൊങ്ങിക്കളിച്ചിതോളം തുള്ളി
> പ്രിയയൊടു സംഭോഗിക്കും പൊഴുതിതിനാൽ ഞെട്ടി
> മാനസം ഭോഗിക്കും".

41 സംഗീതനാടകങ്ങൾ

കുട്ടമത്തിന്റെ ഏഴു സംഗീതനാടകങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. അവയിൽ ‘ബാലഗോപാല’നാണ് പ്രഥമഗണനീയമെങ്കിലും മറ്റു നാടകങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങൾ തന്നെ. നചികേതസ്സു കഠോപനിഷത്തിലെ കഥയേയും വിദ്യാശംഖധ്വനി സാന്ദീപനിയുടെ സന്നിധിയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഗുരുകുലവാസത്തേയും അത്ഭുതപാരണ ദുർവാസസ്സിനു ദ്രൗപദി നല്കിയ ആതിഥ്യത്തേയും വിഷയീകരിച്ചു രചിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ നാടകങ്ങളും അഭിനയയോഗ്യങ്ങളാണ്. പദ്യങ്ങൾ ചുരുങ്ങും. ഗാനങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. അവയുംതന്നെയാണ് അധികം ഭംഗിയും. ബാലഗോപാലനിലെ ആറാം രങ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. അതിനെ പദ്യകോടിയിലാണ് കവി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത്.

> “ദേവകദംബഹിതത്തിനുവേണ്ടി നിരാലംബം
> ജഗദാലംബം
> ദേവകിദേവിയിൽനിന്നു പിറന്ന നിരാകാരം മധുരാകാരം
> താവകവിഗ്രഹമഞ്ജനഖണ്ഡലസദ്വർണ്ണം ജഗദാപൂർണ്ണം
> സേവകതിമിരശമപ്രദമീശ്വര! വന്ദേഹം ഗതസന്ദേഹം”.

താഴെക്കാണുന്നതു് ഒരു പാട്ടിലെ ചില വരികളാണ്.

> “ഫണിഫണദത്തുരങ്ഗതലം ഫണമണിഗണമയദീപകുലം
> ക്ഷണനസുരതാഡിതവാദ്യകുലം
> ക്വണിതവിപഞ്ചികസുരമഹിളം
> ഝണഝണനിനദിതകിങ്കിണികളകളരണിതകനകമണി
> നൂപുരകടകം
> കമ്രവിസർപ്പണഘർമ്മപയഃകണരമ്യസുദർപ്പണഗണ്ഡതലം
> താമ്രപദാർപ്പണനമ്രബൃഹൽഫണനിർമ്മഥിതോല്ബണ
> സർപ്പബലം”.

അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു് അതിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണ്.

> “ദാരിദ്ര്യമോ വിദുഷി! നിൻ ഗുരു? നിന്റെ പാഠം
> വൈരാഗ്യമോ? തവ ധനം ഹരിഭക്തിതാനോ?
> സ്വരാജ്യമങ്ങു ഹരിവിഗ്രഹമോ? കൊടുത്താൽ-
> ത്തീരാത്ത ഭാഗ്യനിധി നിൻ സുതനോ സുശീലേ?”

42 ബാലഗോപാൽ ആട്ടക്കഥ

ഈ ആട്ടക്കഥയുടെ അരങ്ങേറ്റം 1104-ലായിരുന്നു. ‘ബാലഗോപാലൻ’ നാടകത്തിൽ ബാലഗോപാലൻ എന്നൊരുണ്ണിയെ വിധവയായ ആ ഉണ്ണിയുടെ അമ്മ സുശീല എന്ന ഗോപസ്ത്രീ പാഠശാലയിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുന്നതുമുതലുള്ള കഥ ആരംഭിക്കുന്നു. സുശീല ഒരു ദരിദ്രയെങ്കിലും ചാരിത്രവതിയായ ഒരു സ്ത്രീരത്നമായിരുന്നു. ഭക്തശാലിനിയായ ആ സാധ്വിയുടെ ഉപദേശത്താൽ മകന്റെ മുന്നിൽ ഭഗവാൻ ബാലഗോപാലൻതന്നെ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നു. ആ ഭക്തവത്സലൻ അക്ഷയപാത്രരൂപത്തിൽ ഒരു നെയ്ക്കുടം ബാലന്റെ കൈയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലാണ് അതിലെ ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ പുരോഗതി. ആ രൂപത്തിൽ ആട്ടക്കഥയ്ക്കുവേണ്ട പല മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിയാണ് പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ നിബന്ധനം. ദേവേന്ദ്രൻ, ഇന്ദ്രാണി, നാരദൻ, ധൂമ്രാക്ഷി (കരി), സുദർശനം (ചുവന്നതാടി), ജാംബവാൻ (വെള്ളത്താടി) ഈ പാത്രങ്ങളെ സമുചിതമായ രീതിയിൽ അതാതു സ്ഥാനത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്ലോകങ്ങളിൽ അധികവും ഭാഷയാണ്. പദങ്ങൾ പ്രായേണ ആകർഷകങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

> “പൈന്തേൻവാണീ! പറകെന്താണീപ്പാഴ്മാലിന്ദ്രാണീ!
> ശാന്തേ! ശാരദശശധരവദനേ!
> കാന്തേ! നിർജ്ജരകുലനിധാനേ! (പൈന്തേൻ)
>
> മഞ്ഞു പൊഴിഞ്ഞഴലേറ്റതിവേലം
> മഞ്ജുളകമലംപോലിതുകാലം
> കുഞ്ജരഗാമിനി! നിൻമുഖമതുലം
> കുണ്ഠതയേല്പാനെന്തൊരു മൂലം? (പൈന്തേൻ)”

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക.

43 കിളിപ്പാട്ടുകൾ

മൂകാംബികാപുരാണത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം മൂകാംബികാ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യംതന്നെ. അതിൽ മൂന്നധ്യായങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കപിലോപാഖ്യാനത്തിലെ വിഷയം ഭാഗവതം തൃതീയസ്കന്ധത്തിൽ അന്തർഭൂതവും കർദ്ദമ പ്രജാപതിയുടെ പുത്രനായ കപിലമഹർഷി സ്വായംഭുവ മനുവിന്റെ പുത്രിയും തന്റെ മാതാവുമായ ദേവഹൂതിക്കു നൽകുന്ന ജ്ഞാനോപദേ
ശവുമാണ്. അതിൽ പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമധ്യായത്തിൽനിന്നാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്.

> “ഓരോരോ വ്യക്തികൾക്കുമുണ്ടല്ലോ നിജസ്വാത-
> ന്ത്ര്യാരോഹണത്തിന്നിച്ഛ ചിന്തിക്കിൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ.
> ഉറുമ്പുമതിനേക്കാൾച്ചെറുകിടങ്ങൾപോലും
> കുറുമ്പു കാണിപ്പൂ തൽസ്വാതന്ത്ര്യവിഘാതത്തിൽ.
> സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നുകീഴായിച്ഛയുമിച്ഛയ്ക്കൊത്ത
> പൂതസൗഖ്യവും കിട്ടാൻ യത്നിപ്പൂ ജന്തുവൃന്ദം.”

44 അമൃതരശ്മി

അമൃതരശ്മി എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പര കുട്ടമത്തിന്റെ ഖണ്ഡ കൃതികളുടെ സമാഹാരമാണ്. അതിൽ സംസ്കൃതവൃത്ത ങ്ങളിലും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും വർണ്ണനാത്മകങ്ങളാ യും തത്വോപദേശങ്ങളായും പ്രാചീനരീതിയിലും നവീ നരീതിയിലും കവി പല അവസരങ്ങളിലുമായി രചിച്ചി ട്ടുള്ള ഒട്ടു വളരെ കൃതികൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ആകെ എട്ടു ഭാ ഗങ്ങളേ ഇതുവരെ പുറത്തു വന്നിട്ടുള്ളൂ. വിഷയവൈവി ധ്യം കൊണ്ടെന്നപോലെ വിശിഷ്ടഭാവനാപരമ്പരകൊ ണ്ടും ഓരോ ഭാഗവും സഹൃദയന്മാരെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. അനേകം ദേശീയഗാനങ്ങളും ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. എല്ലാ മാതിരിയിലുമുള്ള കവനങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങൾ എടു ത്തുകാണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും രണ്ടുമൂന്നു ഭാ ഗങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> “ഹാ! ഭാരതം നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി
> കരഞ്ഞതാരാരെ നിനച്ചുകൊണ്ടോ
> പരേതരാ നാലു മഹാശയന്മാർ
> താരങ്ങളായ് നില്പിതു വാനിടത്തിൽ.
>
> കഥിച്ചു ഞാനങ്ങു പുറത്തിറങ്ങീ
> കണ്ണിന്നുമുൻപേ കരൾ വാനിലെത്തീ,
> നഭസ്സിൽ നിന്നീടിനൊരാൾത്തിരക്കി-
> ലന്നാലുപേരെത്തിരയാൻ തുടങ്ങീ.”
>
> (നാലു നക്ഷത്രങ്ങൾ)

ആ നാലു പേർ സെൻഗുപ്ത, ആനിബസന്റ്, റ്റി.എം. നായർ, വിട്ടൽഭായി എന്നീ മഹാശയന്മാരാണ്.

> “തരുനിരകളുയർന്നു വാനിൽ മുട്ടി-
> പ്പുരുഷത വിട്ടു വിടർന്നു പന്തലായി,
> ഒരുമയൊടു വിരിച്ചു നല്ല തങ്ക-
> ക്കുറികളെയും നിഴലായ നീലവസ്ത്രം.
>
> അലിവൊടു ചെറുതൈകളെത്തലോടി
> വലിയ മരങ്ങൾ തളിർത്ത ശാഖയാലേ,
> കലിതകുതുകമശ്രുപോലെ പുഷ്പാ-
> വലികളുതിർത്തു പുണർന്നു ഗാഢഗാഢം.
>
> ച്ചണയെഴുമിളമാൻകിടാവിനെപ്പോയ്-
> പ്പുണരുകയായ് പുലി ജാതിവൈരമെന്യേ,
> തൃണതതികളിൽ മേഞ്ഞിടുന്നൊരേണീ-
> ഗണമൊടു ചേരുകയായ് നരിക്കിടാങ്ങൾ”.
>
> (ഗരുഡവാഹനൻ)

> “നൂതനമാമനാസക്തിയോഗത്താൽ
> ഗീതയിൽച്ചേർന്നൊരർത്ഥം വെളിവാക്കി;
>
> പൂതമാക്കി 'ഹരിജന' നാമത്താൽ
> നാഥൻ ഗാന്ധിയധഃകൃതവർഗ്ഗത്തെ.
>
> മാമുനിമാരും കൂപ്പി സ്തുതിക്കുന്ന
> മാധവ! തവ ക്ഷേത്രത്തിലേറുവാൻ
>
> മാനസികമാം സംസ്കാരശുദ്ധിതാൻ
> മാനവർക്കു മണിവിളക്കെപ്പൊഴും.
>
> അത്ര സംസ്കാരശുദ്ധി കലർന്നവ-
> രെത്രയുണ്ടായധഃകൃതവർഗ്ഗത്തിൽ!
>
> നന്ദനെന്ന പറയൻ ചിദംബരം-
> തന്നിലീശനെക്കണ്ടില്ലയോ പുരാ?”
>
> (പതിതപാവനൻ)

ആർഷസംസ്കാരത്തിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസവും അള വറ്റ ആദരവും കുറിപ്പിനുണ്ടായിരുന്നു. ആ സംസ്കാരത്തി ന്റെ മർമ്മം ശരിക്കു ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിനു നമ്മുടെ പൂർവന്മാരുടെ പുരോഗമനം തന്നെ.

> “മുന്നോട്ടു പോക നാം മുന്നോട്ടു പോക നാം
> മുന്നോട്ടു പോക നാം ലോകരേ! നിർഭയം.
> കന്നോ കുഴികളോ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കണ്ടു
> പിന്നോക്കമേതും തിരിക്കേണ്ട നാം പദം”.

എന്നു് ഏറ്റുപാടുവാൻ യാതൊരു വൈമുഖ്യവും തോന്നാ ത്തതു് കിരാതഭില്ലി കിളിമാനൂർ ചിത്രമെഴുത്തു കോ യിത്തമ്പുരാന്റെ ഒരു ചിത്രം കണ്ടു് എഴുതിയതാണ്. അതിൽ അർജ്ജുനനു പാശുപതാസ്ത്രം ദാനംചെയ്യുവാൻ ആവിർഭവിച്ച കിരാതരുദ്രന്റേയും ത്വരിതാദേവിയുടേയും പ്രത്യങ്ഗവർണ്ണനയും കിരാതകഥാകഥനവും അടങ്ങി ട്ടുണ്ട്.

45 മൂകാംബികാകടാക്ഷമാല

അകാരാദിക്രമത്തിൽ ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതവൃത്തത്തിൽ കവി അവസാനകാലത്തു രചിച്ച ഈ സ്തോത്രം ലകാരം കൊണ്ടു് ആരംഭിക്കുന്ന നാല്പത്തിമൂന്നാം ശ്ലോകം കഴിഞ്ഞു മുന്നോട്ടു നീങ്ങീട്ടില്ല. അതിൽനിന്നുകൂടി ഒരു ശ്ലോകം ചേർക്കാം.

> “ഫാലം ചാരു ലലന്തികാവിലസിതം
> ബാലേന്ദുമൗലീസ്ഥലം
> ലോലംബാളകചുംബികങ്കമലസൽകസ്തൂരികാസുന്ദരം
> നീലത്താമരലോചനം നിഖിലനിർമ്മാണത്തിൽ
> നിഷ്ണാതമാം
> ഭ്രൂലാസ്യങ്ങളുമംബ! കാണണമെനിക്കാനന്ദസന്ദായകം.”

കട്ടമത്തും കൂട്ടുകാരായ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളും ചേർന്നു വൃത്താന്തവൃത്തമായി തർജ്ജമ ചെയ്തുതുടങ്ങിയതു വരവൂർ ശാമുമേനോനും മറ്റും വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ലഘു യോഗവാസിഷ്ഠ
മല്ല; ബൃഹദ്യോഗവാസിഷ്ഠംതന്നെയാണ്. അതിനെ വാസിഷ്ഠമഹാരാമായണം എന്നും പറയാറുണ്ട്. ഉൽപത്തിപ്രകരണത്തിലെ അൻപത്തൊന്നാം സർഗ്ഗത്തിന്റെ അവസാനംവരെയേ ആ തർജ്ജമ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ളു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

42. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവാർദ്ധം
43. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
44. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
45. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
46. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം
47. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം (തുടർച്ച)
48. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം
49. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ
50. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ (1020–1090)
51. ചില വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും
52. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം (തുടർച്ച)
53. ചില തിരുവിതാംകൂർക്കവികൾ
54. കൊച്ചിയിലെ ചില കവികളും കവയിത്രികളും
55. ചില തിരുവിതാംകൂർക്കവികൾ (തുടർച്ച)
56. മലബാറിലെ ചില കവികൾ

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5